

EDITURA

2014

Coperta și paginarea: autorul. Lector: Ciprian Voicilă.

CĂRȚI RECUNOSCUTE:

- REFUZ FULARUL ALBI, versuri,
Editura Tracus Arte, 2011;
- O NOAPTE ȘI O DIMINEAȚĂ, momente, schițe,
reportaje, Editura Garofina, 2011;
- VINO, MĂICUȚĂ! - Flori duhovnicești pentru
Măicuța Domnului, versuri, Garofina, 2013;
- FLORI DE FOC, DE GÂND ȘI DE LUMINĂ, versuri,
Garofina, 2014;

Drăjan Marius-Christian, s-a născut la 24 decembrie 1975, în Brașov. În anul 2010 și-a renegat toate scrierile de până atunci. În anul 2014 a renunțat și la pseudonimul care l-a făcut cunoscut, Marius Ianuș (unde Ianuș e numele de fată al bunicii sale dinspre mamă, Garofina).

„CEL MAI BUN POET AL GENERAȚIEI TINERE”

Daniel CRISTEA-ENACHE

„CEL MAI BUN POET AL GENERAȚIEI SALE”

Paul CERNAT

”POATE CEL MAI CUNOSCUȚ POET ROMÂN LANSAT DUPĂ 1989.”

Daniela CÂRLEA-ȘONTICĂ

Blog: <http://yanush.wordpress.com>

Protestez împotriva tuturor formelor de identificare electronică a produselor și a oamenilor. Acestea vor duce la pecetluirea cu pecetea fiarei, despre care vorbește Sfântul Ioan, în al 13-lea capitol al Apocalipsei. Cele trei linii duble mai lungi de pe codurile de bare ale produselor sunt citite de scanner ca fiind cifra șase. Iar Apocalipsa spune clar că acesta este numărul fiarei. Nu primiți actele biometrice! M. IANUȘ

Marius DRĂJAN

**GÂNDURI
DE PE DRUMUL
CRUCII MELE**

O CRUCE ASUPRA ROMÂNIEI

(17 Martie – 16 Aprilie 2014)

Gândul de a scrie o cruce pe pământul României, cu crucea în spate, nu mi-a venit azi sau ieri. Acum vreo trei ani am prezentat proiectul pe blogul meu. Dar pe atunci nu eram încă pregătit să pornesc în acest pelerinaj. Aveam multe neliniști și l-am întrebat pe Părintele Savatie Baștovoici ce să fac. Mi-a spus că, dacă renunț la gândul acestui pelerinaj, voi avea liniște. Am renunțat și am avut liniște, după cuvântul Părintelui. Dar mai apoi, după trei ani, după ce mă mai întărisem prin rugăciune, am început să mă întreb de ce am avut pace când am abandonat acest plan. Înțelegând acum nespusele din cuvântul Părintelui Savatie, m-am hotărât, fie ce-o fi, să plec la drum. „Ridică ispitele și nimeni nu se mai mântuiește”, spune un Avă din Patericul Egiptean. Iar un altul, în aceeași carte, se roagă Lui Dumnezeu să scape de ispitele și neliniștile sale, de „războiul” său, cum se spune acolo, Dumnezeu îl scapă, dar mai apoi, urmând sfatul unui Părinte mai înduhovnicit decât el, îi cere Lui Dumnezeu să-i dea înapoi „războiul”, fără de care nu poate spori.

DATE "TEHNICE"

† Dimensiunile Crucii:

Lungime – 307 cm, lățime – 170 cm (a fost măsurată exact la București), lățimea scândurii – aproximativ 17 cm (la ochi). Grosimea scândurilor – doi-trei centimetri (la fel). Scânduri din lemn de brad sau molid.

† Durata Pelerinajului:

17 Martie – 16 Aprilie 2014.

Nu am mers Duminica și în Sărbători. Au fost și trei opriri în celelalte zile – am stat luni 24 Martie la Mănăstirea Izvoru Mureșului, din oboșeală și o anume nedumerire. Am stat sâmbătă 5 Aprilie la București, pentru că pe 4 a fost ziua fetei mele, pe care am văzut-o pe 5, și o lansare de carte a mea. Am stat vineri 11 Aprilie și sâmbătă 12 Aprilie la Mănăstirea Moglănești (Toplița), (și) la îndemnul Părintelui Onisim, așteptând să mai treacă ploaia.

† Vremea:

Pe primul braț al Crucii mele ploile m-au ocolit, în chip minunat. Pur și simplu ploua (și ningeă – la Moldova-Sulița) noaptea și în Sărbători. Pe al doilea braț, și mai ales în ultimele patru zile de mers, am avut ploi zdravene, ba chiar și ninsoare. Poate unde am scurta acest braț al Crucii (pe care îl plănuiam inițial ca fiind de la Cluj la Iași). Dar Părintele Onisim m-a avertizat că spre finalul drumului or să-mi vină și ceva încercări.

† Traseul:

Moldova-Sulița – Pojorâta – Vatra Dornei – Păltiniș – Bilbor – Toplița – Tușnad – Sfântu Gheorghe – Prejmer – Săcele – Sinaia – București (Piața Aviatorilor) – cu autobuzul la Târgu Mureș – Târgu Mureș (Cartierul Mureșeni) – Reghin – Toplița – Borsec – Petru Vodă – Humulești.

(Nu am intrat în Gheorgheni și în Brașov, din motive personale, dar și dintr-un Cuvânt al Domnului, dar în mod cert binecuvântarea pelerinajului meu a atins și aceste orașe.)

Peste 700 de kilometri.

† Susținători:

Cel mai mare susținător al meu a fost domnul regizor Nicolae Mărgineanu, căruia îi doresc o mare binecuvântare a Măicuții Domnului, asupra vieții lui și asupra vieților celor dragi lui.

M-au mai sprijinit și încurajat de-a lungul pelerinajului meu și înainte de începerea lui, în ordinea în care i-am întâlnit: Părintele Ioan de la Sihăstria Rarăului, Mama (Flor)Ica de la Pașcani, Părintele Zosima, de la Mănăstirea Moldova-Sulița, Costică de la Marginea, Părintele Ovidiu (preot acum, înaintea hirotonirii atunci) de la Dărmănești, Maica Nectaria de la Mănăstirea Păltiniș, Dumitru de la Glodu, Lucreția, Vasile și Maria de la Bilbor, Mariana, Ilie și Valeria de la Toplița și Gheorgheni, Maica Miriam și obștea Mănăstirii Izvorul Mureșului, Diana Șandru și familia ei de la Breaza, Profesorul Constantin „Monșer” Giurgincă, de la Breaza, Costel, pustnicul necanonic, Părintele Constantin de la Bărcănești, Maica Iustina/Ieronima de la

Mănăstirea Țigănești (și întreaga obște a acestei preafrumoase mănăstiri), călugărul care nu mi-a spus numele de la Otopeni, Ciprian Voicilă, Daniela Șontică și Daniel Focșa, lansatorii mei de la București, Librăria Predania, din același oraș, Iulian Boldea, Dumitru și Amalia Buda de la Târgu Mureș, Ion de la Deda, Părintele Onisim, Maica Ecaterina și întreaga obște de la Moglănești, omul care nu mi-a spus numele său de la benzinăria din Tulgheș (o fi Emilian, cel care caută informații despre mine pe internet?), Gabriela și copiii ei, Ana și copiii ei, Cosmina-Maria, Alina-Maria, Cornel, Maica Justina și obștea Mănăstirii Paltin, Iarina-Maria, David-George și părinții lor, Dumitru, nu mai știu de unde, Vasile de la Humulești, cu toți ai săi și obștea Mănăstirii Acoperământul Maicii Domnului de la Vatra Dornei (pe care am uitat, eu știu de ce, să o trec la rândul ei).

Fără aceștia pelerinajul meu ar fi fost mult, mult mai greu.

Le mulțumesc și Fratelui Vasile, Sorei Simona, Fratelui Ciprian și Fratelui Gabriel, care au postat trimiteri la pelerinajul meu sau la lansarea cărților mele pe blogurile lor.

1. UN ÎNCEPUT „EROIC”

Prima zi. Cobor pe valea râului Moldova, de la Moldova-Sulița către Pojorâta. Am plecat de la Moldova-Sulița din trei motive: pentru că aici e o mănăstire unde, mulțumită Părintelui Stareț Zosima, am putut să înnoptez; pentru că la Izvoarele Sucevei, prima localitate de la granița cu Ucraina, de unde plănuisem inițial să plec, nu e asfalt, iar drumul satului, plin de gropi, era cotropit de mâl; pentru că preotul de la Izvoarele Sucevei nu m-a sunat ca să-și manifeste dorința expresă de a pleca de la el, cum i-am cerut prin soția sa. Plec, deci, de la izvoarele Moldovei.

Așadar, însoțit de rugăciunile și binecuvântarea Părintelui Zosima, pornesc la vale, cu crucea în spate. Îmi dau repede seama care îs categoriile de oameni cele mai periculoase: sectarii și bețivii.

Zona Brezei Bucovinei e plină de sectari. Chiar la intrarea dinspre Nord a comunei tronează o semeață „Casă de rugăciune pentru toate popoarele”. Edificiul îmi aduce aminte de țâfna cu care îmi strigase în nas un preot al locului (de la Breaza? De la Botuș?) că n-am binecuvântare arhierescă pentru pelerinajul meu. Îl abordasem cu oarecare încredere, pricinuită de barba sa mare care îi dădea o înfățișare ortodoxă. Dar una e înfățișarea și alta sufletul omului. Cu astfel de preoți, dependenți de aprobări arhieresti (pentru că acestea nu sunt binecuvântări, haideți să fim serioși), nu e de mirare că viața duhovnicească a văii acesteia se scufundă în mâlul sectarilor mai

rău decât Izvoarele Sucevei în mâlul sfârșitului de iarnă...

Ziua în care am plecat a fost chiar o amintire a iernii. A nins toată noaptea, cum am putut admira pe geamul chiliei pe care mi-a pus-o la dispoziție Starețul Zosima, un Părinte deosebit, iar de dimineață se așezase deasupra pământului o pătură de zăpadă de patru degete.

Am plecat la șase dimineața, iar peste un ceas, un ceas și ceva, a ieșit soarele – un soare frumos, sănătos, încălzind această ultimă zi a iernii parcă anume pentru mine. Dar nu știam pe atunci că mă așteaptă, nu departe, în pădurile de la Bilbor, și o ultimă noapte a iernii. Și nu știam nici de ninsoarea geroasă care mă aștepta pe muntele dintre Petru Vodă și Pipirig.

Dintr-o crâșmă iese un bețiv care începe să urle:

- Măăă!!! Cine ți-a dat ție, mă, canonul ăsta?!
Ce canon e ăsta, mă, să porți crucea-n spate?!!!

Îmi vine să-l întreb și eu cine i-a dat lui canon să stea în Postul Mare în crâșmă, dar nu o mai fac. M-am învățat deja cu astfel de întâmpinări chiorâșe.

- Mă, pe tine rău te-o blestemat careva!, îmi strigă altul, din pragul altei crâșme...

Când ajung către Pojorâta încep să simt greutatea drumului. Dar mai greu e, parcă, să îi vorbesc unui sectar foarte înverșunat, care se năpustește asupra mea.

- Stai, mă, că vin eu la tine! Țipă sectarul din grădina unde muncește, căutând să mă sperie.

Dar e mic și lipsit de vlagă, așa că înverșunarea sa nu are suport fizic.

- Ce crezi tu că faci?, zice. Cine ți-a zis ție că așa trebuie purtată crucea?
- Sunteți sectar? Adventist?, îl întreb.
- Nu.
- Da` ce sunteți?
- Sunt de la Oastea Domnului, îmi zice, dar e evident că minte. Sau poate că au și sectarii vreo organizație numită așa...
- Să știi că noi, românii, suntem ortodocși. Așa suntem de când ne-am creștinat.
- Nu e adevărat!, îmi strigă.

Nu îl mai bag în seamă. Nu prea avem ce ne spune. E clar că o va ține pe a lui până la nebunie.

- De ce duci, mă, *asta*!?, se răstește iar la mine.

O femeie care locuiește peste drum de grădina în care lucra sectarul îmi iese în cale și îmi întinde niște bani. Nu primesc banii, dar mă opresc să îi spun că mă bucur că e credincioasă.

- Din păcate, vecinul dumneavoastră nu e la fel, îi spun, arătând cu capul spre pișpiriul care se ține după mine învârtindu-se furios. Cred că e adventist, nu? Sau ce neam de sectar o mai fi și ăsta?, continui, privindu-l opac, ca pe un lipsit de înțelegere ce e.

Apoi merg mai departe. Sectarul se ține după mine câțiva metri, călcând cu pași foarte apăsați. Mă maimuțărește? Vrea să mă sperie? Caută să desprindă mesajul lipit pe Crucea mea – „Domnul Hristos și-a dat viața pentru noi!”? Mă întorc brusc către el și o tullește ca din pușcă. Merg mai departe.

După ce ies în drumul european care leagă Suceava de Vatra Dornei, caut o pensiune la care să înnoptez. În planul inițial îmi trecusem doar vreo douăzeci de kilometri în prima zi, pentru acomodare, până la Botuș, dar iată că făcusem deja treizeci și doi. De fapt, treizeci și patru, pentru că la Moldova-Sulița am plecat mai dinspre capul satului, căutând să prind în binecuvântarea pelerinajului meu și Izvoarele Sucevei.

Nu îmi iese în cale nicio pensiune. Din nefericire, aș fi spus atunci. Acum, la finalul drumului, înțeleg că în multe întâmplări ale pelerinajului meu a fost Voia Lui Dumnezeu. Ar fi fost simplu, dacă ar fi trebuit să rămân la Pojorâta, ca Dumnezeu să îmi scoată în cale niște rude ale familiei care m-a găzduit la Breaza Prahovei, mai ales că aceste rude știu de trecerea mea. Dar nu se întâmplă așa.

Mi se spune că voi găsi o pensiune în următorul sat, la Valea Putnei. Încă opt kilometri. Cum e abia ora patru după-amiaza și cum nu prea am încotro, mă decid să-i fac.

Dar la Valea Putnei nu găsesc nicio pensiune. Trec pe lângă un restaurant care aveam să aflui mai apoi, după câțiva kilometri de urcuș, că are și camere de închiriat. Dar cuvintele „Cazare” sau „Pensiune” nu figurau defel pe firma lui.

Cum am trecut bine de acel restaurant, iar drumul urcă, mă decid să merg mai departe. Nu vreau să repet acești kilometri de urcuș. Mi se spune că mai sus este un cămin de bătrâni al preotului din localitate și că aș putea să înnoptez acolo.

Dar odată ajuns acolo, nu sunt primit. Mi se spune că acolo sunt găzduiți doar bătrâni. Iar

femeile de servici nu vor să-mi dea nici numărul de telefon al preotului. Oricum cred că mi l-ar fi dat degeaba... Urc mai departe. E deja șase seara și începe să se întunece. Mă opresc într-un refugiu de tip stație de autobuz, ca să mănânc. Mă întreb dacă să poposesc acolo peste nopate. De o oră îi întreb pe oameni dacă mă pot găzdui, dar nimeni nu poate... M-am cam descurajat. Două femei îmi spun că în vârful muntelui, pe coama Mestecăniș, e o pensiune. Sunt patru kilometri pe șosea și doi kilometri dacă urc muntele mai pieptiș, prin pădure. Una dintre femei îmi arată pe unde e această scurtătură. Eu sunt dezamăgit și lipsit de vlagă, parcă nu m-aș mai urni. Dar, după ce iau anafură și aghiazmă și după ce gust ceva, parcă mă mai întăresc.

Îmi ridic rucsacul, foarte greu, pe umerii anchilozați, îmi ridic și crucea și pornesc la drum. Îndată găsesc, pe scurtătura arătată de acea femeie, niște căsuțe turistice, de felul celor din jurul motelurilor, dar o femeie care iese din casa vecină cu acestea îmi spune că nu mai sunt spre închiriere. Tot ea mă sfătuiește să nu urc prin pădure, pentru că sunt urși, și e clar că mă va prinde noaptea pe drum. Dar mie nu-mi arde să mă întorc înapoi, și lei să fie.

În pădure găsesc o hardughie de lemn, poate șură de fân, și mă bate gândul să înnoptez în ea. Dar ar însemna să calc îngrăditura unui om fără știrea sa... Merg mai departe.

Într-un sfârșit, ies în vârful Mestecăniș, chiar lângă pensiune. E opt seara. Sunt cazat, cu o reducere consistentă, de la 70 la 50 de lei, și mai

primesc și mâncare pe degeaba. Două platouri mari, încărcate cu bucate de post, din care pot doar să ciugulesc câte ceva.

Când mă întind în pat, frânt de oboseală, știu ce o să scriu în relatarea mea: la pensiunea de pe Culmea Mestecănișului e mai Biserică decât la biserica din Valea Putnei. Dar poate că e vorba de altceva, iar Dumnezeu a vrut să fac un drum mai lung în prima zi.

A fost un drum de 45 de kilometri, la sfârșitul căruia am urcat un munte. Din pricina scurtăturii de la finalul său, pot șterge din itinerarul meu cei doi kilometri în plus pe care i-am făcut la Moldova-Sulița.

2. VATRA DORNEI

A doua zi, dis-de-dimineasă, pornesc către Vatra Dornei. Pe acolo nu cunosc pe mai nimeni. Fac rost de telefoanele de la mănăstirile din localitate și sun de pe drum, ca să fiu sigur că voi avea unde să înnoptez. De acum sunt oarecum pășit...

Pelerinajul merge greu. Oboseala primei zile îmi apasă încă în oase. Doar rucsacul parcă s-a mai ușurat, din pricina pliantelor și a cărțicelilor pe care le-am împărțit pe drum, dar și a hainelor pe care le-am lăsat la Mestecăniș. Nu puteam merge mai departe cu rucsacul atât de burdușit.

În cele din urmă o prind la telefon pe Maica Stareță de la Mănăstirea „Acoperământul Maicii Domnului”, îi explic ce fac și obțin permisiunea de a fi găzduit acolo. Ce bine! Întâmplarea cu acel preot de pe Valea Brezei, cea cu cei de la Așezământul pentru Bătrâni de la Valea Putnei, dar și o discuție cu un stareț îmi formaseră convingerea că voi găsi împotrivire și înăuntrul Bisericii... Ce trist! Să îți stea împotrivă sectarii, bețivii și câțiva așa-zii slujitori ai Bisericii!...

De fapt, au contribuit la formarea acestei opinii și câțiva prieteni și cunoscuți care s-au dezis de mine în mare grabă sau chiar au căutat să-mi pună bețe în roate cu lansarea de la București...

Unii au avut, totuși, argumente, nu doar porniri viscerale. „Dacă e un lucru bun, de ce nu a făcut asta un om mai înduhovnicit decât tine, de pildă Părintele Rafail Noica?”, m-a întrebat prietenul Augustin. Am rumegat mult această întrebare,

iar acum pot să-i răspund foarte exact. Fiecare are lucrarea lui, iar acest „Drum al Crucii”, la care mă gândeam de multă vreme, e chiar viața mea. Pentru că eu sunt născut din tată ardelean și mamă moldoveancă, născuți în Nord, m-am născut la Brașov și am copilărit, învățat și trăit mai mult în Sud. Culmea, chiar în orașe din drumul meu: Predeal, Gheorgheni, Brașov, Breaza, București.

Așa că, în brațul orizontal al „cruții mele” se poate citi genealogia mea, iar în cel vertical – viața mea.

La Vatra Dornei aș putea să nu intru prin târg, dar mă hotărâsc să o fac, totuși, ca să-mi cumpăr niște plasturi de la vreo farmacie.

Apăsării pricinuite de oboseală și de gândurile de a abandona i s-au adăugat bătăturile de pe tălpile picioarelor, cu usturimea lor.

Sunt legitimat de niște gardieni publici din fața liceului, care își motivează gestul cam așa: „Mai era unul pe-aici care se plimba cu o sabie în mână pe stradă și se credea Ștefan cel Mare...” După ce le explic acestor gardieni ce fac eu, că nu mă cred nimeni altcineva și că mesajul de pe crucea mea – „Domnul Hristos și-a dat viața pentru noi!” – e limpede, par să se lămurească.

În jurul liceului sunt mai mulți adolescenți care se hlizesc la mine, unii vociferând răutăcios, din care pricină prefer să intru cu tot cu cruce în farmacie, prilej de noi hlizeli și vociferări. Au ce povesti după mine...

Apoi plec spre mănăstire. Dar voi intra în drumul meu și la micul Schit „Sfântul Dimitrie”.

Când dau să ies din șoseaua principală, ca să o

apuc către o punte suspendată peste râul Bistrița, mă oprește un credincios coborât dintr-o Dacie Papuc prăpădită. Acesta îmi vorbește, frumos și cu multă Credință, despre Părintele Andrei, duhovnicul de la „Acoperământul Maicii Domnului”, care are și el un schit, ceva mai departe de această mănăstire. „Ce o să-ți spună el, n-o să-ți spună nimeni!”, îmi zice el. Apoi, în ciuda împotrivilor mele, îmi dă douăzeci de lei. Merg mai departe cu părerea de rău că nu i-am cerut numele.

Trec Bistrița, iar apoi o apuc pe drumul care merge atât către Panaci, pe unde trece ruta pelerinajului meu, cât și către mănăstiri.

După ce ies de la Schitul „Sfântul Dimitrie”, unde m-am închinat la icoanele din Biserică, întâlnesc un tânăr aflat într-un Logan alb, care oprește și mă salută.

Tânărul se dă jos și trece pe partea mea, pentru că, tocmai ieșit de la schit, mergeam încă pe trotuarul din fața acestuia, pe partea stângă a drumului.

Se numește Costică și e din Marginea, satul din apropierea Rădăușilor. A luat un pliant de la Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou” de la Suceava și din el a aflat de pelerinajul meu. Așa că a plecat în căutarea mea. Potrivit planului din pliant, ar fi trebuit să mă găsească în zona Pojorâtei, și a plecat într-acolo. Apoi, dintr-o neînțelegere, a pornit să urce către Breaza, dar oamenii l-au lămurit repede că trecusem în urmă cu două zile pe acolo. Asta a aflat și la Valea Putnei. Apoi a ajuns la pensiunea de pe culmea Mestecănișului și a aflat că înnoptasem acolo. În cele din urmă, mă găsisem,

iată, la o sută de kilometri de casa lui.

A venit să mă ajute. Loganul său are bare deasupra, iar Costică are și elastice care să ușureze prinderea crucii. Mai mult, el are și răbdarea necesară să mă aștepte până îmi fac „baremul”, adică până ies din drumul care duce la Panaci în drumul mănăstirii. Pentru că, așa cum precizasem în pliant, regula pelerinajului meu e că merg cu crucea în spate cât timp sunt pe traseul meu. Atunci când mă abat din drum ca să înnoptez, pot folosi orice mijloc de transport disponibil. Mă înțeleg cu Costică aproape fără cuvinte, iar el mă așteaptă exact acolo unde mă abat din drum. Punem crucea pe mașină și mergem împreună mai departe. Dar Costică acceptă să mai facă încă doi kilometri cu mine, după ce mă așez la mănăstire, ca să-l vedem pe Părintele Andrei, duhovnicul despre care îmi vorbise creștinul întâlnit în centrul orașului.

Dar, cum Părintele Andrei e plecat la Constanța, timpul acesta, o jumătate de ceas petrecută pe un drum plin de hârtoape, se va vădi menit împrietenirii noastre.

Și aveam mare nevoie ca Dumnezeu să-mi trimită o asemenea întărire, un om precum Costică. Pentru că, sub povara poticnirilor trupului, gândul că mi-am luat o cruce prea mare pentru mine, sau una nepotrivită, prinsese puteri tot mai mari.

Dar cine mi-a amintit povestea din „Proloagele” Bisericii Ortodoxe, pe care aproape că o uitasem, despre omul care înțeleșese în literă porunca Domnului „la-ți crucea ta și urmează-Mi Mie!” și își făcuse o cruce și pornise cu ea către Ierusalim? Poate mi-a spus-o preotul, viitorul preot Ovidiu,

pe care l-am întâlnit în ziua următoare, poate cea mai dificilă zi a pelerinajului meu, la Mănăstirea Păltiniș? Sau mi-a amintit-o Costică? Sau credinciosul din Vatra Dornei, cel cu Dacia Papuc? Mai degrabă Costică...

Neclaritatea din mintea mea are o explicație clară: Domnul Dumnezeu mi-a amintit-o, ca să mă întărească. Atunci când am auzit-o citită în Biserica, un glas tainic mi-a spus, destul de clar: „Omul ăsta ești tu!” Firește că atunci nu înțelesesem nimic, vorba auzită mi se păruse o alunecare a minții mele în vis, o halucinație...

Așadar, acest om, care înțelege ad litteram porunca Domnului, își ia Crucea în spate și merge cu ea la Ierusalim. Cu puține excepții, mai toți râd de el, dar el își urmează calea cu statornicie. Ajunge la Ierusalim, iar acolo Domnul îl învrednicește să-și dea ultima suflare chiar pe Mormântul Său.

O poveste frumoasă, care arată că Domnul, în marea Sa bunătate, primește orice jertfă făcută în Numele Său.

Dar de la Costică aflu, sigur de la Costică (!), că a mai făcut asta înaintea mea un irlandez. Acum, când scriu aceste rânduri, aflu de pe internet detaliile pelerinajului acestui om. Îl cheamă Peter Hurley și a făcut un drum de la Săpânța până la București, ca să le amintească românilor ce tradiții frumoase au. Bravo lui! Legenda spune că a făcut acest drum cu o Cruce în spate, dar el îmi spune, poate din smerenie, că a făcut acest drum fără cruce... pe jos, cu rucsacul în spate, fotografiind crucile întâlnite în drum. De aici „Drumul Crucilor”, cartea sa.

Din păcate, la Mănăstirea „Adormirea Maicii Domnului”, ctitorie a IPS Teodosie al Tomisului, mă lovesc de o neînțelegere. Maicii trimise în întâmpinarea mea îmi se pare ceva „în neregulă” cu crucea mea și îmi cere să o ascund, „să nu o mai las aici”. Mă primesc la mănăstire, dar cu condiția asta. Cum crucea oricum trebuie adăpostită în clădirea în care voi dormi, nu obiectez. Dar privesc și eu cu oarecare neîncredere ochelarii moderni ai maicii care îmi spune acestea și îmi aduc aminte de alți ochelari, cam „de fițe”, ai duhovnicului de la Mănăstirea Predeal, despre care voi vorbi mai încolo. Iar deasupra porții mănăstirii dornene, Crucea cea mare stă cu vârful către pământ. Acest lucru mă neliniștește și el. Dar îmi amintesc și de ce i-am spus lui Costică despre neliniștea mea în privința arhieriei noastre și de întrebarea dacă fac bine venind aici. Să vrea Dumnezeu ca acestea să fie doar neliniști fără obiect. O asigur pe maica în cauză că e o cruce „sută la sută ortodoxă”, deși simt că nu asta e problema ei (sau a lor). Pare totuși să se potolească. După ce îmi pun rucsacul în camera unde voi fi cazat, iar crucea pe holul acelei clădiri, mă întorc la Costică. La dragul meu Costică.

Dar cine mi-o fi amintit povestea din „Proloage”? Parcă aud și acum acel glas... Parcă un preot mi-ar fi spus, în predica lui: „Omule, ăsta ești tu!”. Un om a auzit asta, în vis sau în trezie...

3. LA PĂLTINIȘUL BUCOVINEI

Cu Costică voi ține legătura de-a lungul întregului meu pelerinaj. Sunt trei oameni pe care i-am ținut la curent permanent cu drumul meu: regizorul Nicolae Mărgineanu, Costică de la Marginea și Mama (Flor)Ica, o doamnă pe care am întâlnit-o la Petru Vodă și care îmi promovează cărțile cu asiduitate, la Pașcani. Lor li s-au adăugat, pe anumite porțiuni ale drumului sau de la un anumit punct al lui, scriitorul Ciprian Voicilă, criticul literar Dumitru Buda și Diana Șandru de la Breaza.

Fiecare dintre aceștia au adăugat jertfei mele jertfa lor, meritându-și o dreaptă răsplată pentru ajutorul dat unui pelerin, în nume de pelerin, cum poate că ar zice Domnul.

Fiecare în felul lui, în baza câtorva rânduri citite, a primit și privit drumul meu ca pe un act și o probă de Credință.

Costică a venit o sută de kilometri după mine în urma rândurilor citite în pliantul de la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou. Vorbim în mașină. Pe lângă multele binefaceri cu care l-a binecuvântat Dumnezeu, Costică are și un necaz – nu are copii. Caut să-l întăresc.

– Mai sunt vremurile astea pentru copii?, îl întreb, dar pe undeva simt că astfel nu îi aduc mare mângâiere...

Dar se poate și să am dreptate, iar Fratele Costică și soția sa să fie sortiți unei mucenicii care ar fi îngreuiată de apariția copiilor. Dar cine nu-și dorește copii?!

Ziua următoare, a treia a călătoriei mele, va fi, parcă, cea mai grea.

Observând reacțiile oamenilor, mă tot gândesc la ce mi-a zis prietenul Augustin. Dacă o avea dreptate?, mă întreb...

Dar întărirea pe care mi-o va da Dumnezeu pe drumul acestei zile mă va face să arunc la coș aceste gânduri.

Am binecuvântarea Părintelui Ioan de la Sihăstria Rarăului. M-a binecuvântat și Părintele Zosima de la Moldova-Sulița. Înaintez pe drum. Lângă mine, pe partea opusă a drumului, se oprește Părintele Antonie, starețul de la Mănăstirea Piatra Tăieturii. Își aduce aminte de mine, când îi spun că am scris despre mănăstirea sa. Cum m-a văzut din mașină și îmi poate împărtăși părerea celorlalți șoferi care mă văd, dar mă vede și oprit, dintr-o perspectivă de pieton, îl întreb pe șleau:

- Părinte, fac bine ce fac?
- Cum să nu!, îmi răspunde. Foarte bine! Tu propovăduiești!

Nu aveam nevoie de mai mult. Cu binecuvântarea Părintelui Antonie, având, deci, acum binecuvântarea a trei stareți, plec mai departe, către Mănăstirea Păltiniș.

Dar voi mai avea o ispită pe drum, legată chiar de Părintele Antonie – îl văd și când se întoarce la mănăstire și mă întreb dacă nu aș fi făcut mai bine să înnoptez la mănăstirea sa, chiar dacă ar însemna să mă opresc foarte aproape de Vatra Dornei și chiar dacă și el m-a sfătuit să mă duc să înnoptez la Mănăstirea Păltiniș. După ce îmi vine gândul ăsta, mi se blochează și genunchiul. Treceam pe lângă

un joagăr, la o sută – două de metri după drumul care duce la Mănăstirea Piatra Tăieturii, m-am oprit pentru două minute, să mă odihnesc și să mă gândesc, lângă acel joagăr, iar un cârcel dureros m-a înțepenit. Cu chiu cu vai mă ridic și fac câțiva pași înapoi, în direcția pe unde a trecut mașina Părintelui Antonie. Dar, după acești câțiva pași, genunchiul îmi revine și plec spre Piatra Tăieturii, oarecum speriat de perspectiva de a mă bloca din motive fizice. Cum o să-mi mai duc eu pelerinajul până la capăt, dacă mă mai prind câțiva cârcei din ăștia?

E de urcat până la Păltiniș. E al doilea munte din drumul meu, a doua mică Golgotă... Dar gândul la pătimirile, la adevăratele, cruntele pătimiri ale Mântuitorului, nu-mi dă voie să duc prea departe această comparație și mă împinge înainte. Pe lângă uciderea Sa drumul meu e un voiaj de plăcere al unui excursionist. Urc și acest Păltiniș.

Drumul spre mănăstire se desface în stânga drumului meu și reprezintă un nou urcuș. Aflu asta din timp și mă rog ca Dumnezeu să-mi trimită o mașină cu care să urc. Mașina vine, dar, din cauza unei neînțelegeri, poate, nu mă ajută. E o dubiță în care sunt doi tineri – șoferul și un băiat care îmi ia un fel de interviu, pe telefonul mobil, „pentru internet”.

După ce îi spun băiatului două-trei lucruri, și după ce le dau lui și șoferului câteva pliante, îl întreb pe jurnalistul nostru dacă nu ar putea să mă ducă la mănăstire, pentru că acum, fiind ieșit din drum, pot folosi mijloace de transport. Îmi spune că nu e mașina lui și că îi va transmite dorința mea șoferului, care a rămas în mașină, la câțiva metri

în urma noastră. Nu știu ce îi spune șoferului, dar dubița pleacă.

Poate dacă i-aș fi vorbit eu șoferului rezultatul ar fi fost altul, îmi spun. Mi-am pierdut vremea de pomană cu vânătorul de senzațional...

Așa-mi trebuie! Urc greu cei trei kilometri de drum abrupt, până la mănăstire. Și tocmai când să intru pe poarta mănăstirii se ivește Ovidiu.

4. CĂTRE ARDEAL

Ovidiu, viitorul preot Ovidiu, e tocmai întărirea de care aveam nevoie. Acea doză de înțelegere a lucrării mele care să mă ducă mai departe. Medicament sufletesc miraculos pe care îl promisem și în seara zilei precedente, prin Costică.

- V-am văzut pe la Păltiniș de mai multe ori!, îmi spune viitorul Părinte Ovidiu, încântat. Nu am putut să opresc, dar aș fi vrut...

Și îndată mă invită în viitoarea sa parohie, la Dărmănești, să le vorbesc oamenilor despre Cruce.

- Și Preotul poartă Crucea, între masă și Altar, îmi spune Părintele Ovidiu, dar e mai interesantă părerea cuiva care chiar a dus în spate Sfânta Cruce.

Părintele Ovidiu are o căldură a Credinței și o bucurie a Preoției pe care să vrea Măicuța Domnului să și le păstreze până la capătul pelerinajului său pământesc.

E cucerit de lucrarea mea și le explică el însuși măicuțelor de la mănăstire ce anume fac. Ele îl cunosc bine, pentru că este de-al locului. Îmi doresc să-l vizitez cândva la Dărmănești.

Mai capăt oleacă de întărire aici, în Păltinișul Călimanilor, de la Maica Nectaria, care îmi dăruiește un flacon cu untdelemn din candela Sfântului Nectarie de la Eghina.

A doua zi, dis-de-diminează, pornesc către Bilbor. Știu localitățile prin care urmează să trec după numele din pliantul meu: Drăgoiasa, Gura

Glodului, Glodu...

M-am înțepenit cândva, într-o noapte ploioasă, cu fosta mea mașină, un Renault 11, pe drumul pe care voi urca acum. Dar astăzi voi reuși să urc până la capăt.

Oamenii din această zonă îs mai curioși decât ceilalți pe care i-am găsit în drumul meu. Poate unde valea lor e mai ruptă de lume. Mă întrebă mai multe, par mai atenți la răspunsurile mele, iar când mă critică o fac mai civilizată, căutând să argumenteze. Au un anume bun-simț pe care cred că îl putem atribui civilizației rurale tradiționale. O civilizație pe cale de dispariție...

- Nu asta contează, ci faptele bune, mă com-bătuse un șofer de camion, oprit să îmi privească strădania, undeva înaintea Panacilor.

Dar o întorsese repede:

- Fiecare cu Credința lui.

Când află de unde vin și până unde vreau să merg oamenii Călimanilor încep să mă privească mai cu lumină.

Dar trec repede prin valea lor și, încă dimineață fiind, încep să urc către Bilbor.

Un urcuș zdravăn. Ajuns în vârful muntelui, aflu despre ce e vorba: sunt pe Șaua Aluniș, la altitudinea de 1277 metri.

Un om din Bilbor a pus aici o frumoasă cruce, împodobită și cu un steag al României, iar eu îmi sprijin crucea de crucea lui.

Bilborul e, sau era atunci?, plin de bălți. Lângă aceste bălți tronează inscripții care vorbesc despre zone de control al purității apei. Le privesc cu

neîncredere. Bălțile astea să fie apa aceea pură?

Bilboreni sunt tare curioși. Unul mă invită să pun crucea în căruță. Alții caută să mă tragă de limbă în privința destinației mele și a locului de unde vin. Unora le spun întregul adevăr, altora nu. După cum simt. Am o oarecare rețineră și pentru faptul că am intrat în Ardeal și nu știu cum se vor raporta la mine oamenii de aici.

Proape de ieșirea din sat întâlnesc o familie minunată. Vasile, Lucreția și copiii lor îmi ies în cale, vădit emoționați. Femeia are lacrimi în ochi.

- Cu ce să te ajutăm?, mă întrebă ea.
- Cu nimic, îi răspund, neînțelegător.

(Dar acum știu că Dumnezeu mi-i scosese în cale ca să am unde să poposesc peste noapte...)

Cu puțin înainte de casa lor mă oprisem la prima pensiune din sat. Era trecut deja de ora 15 și îmi căutam un loc de înnopțat. Nu se trecuse încă la ora de vară. La acea pensiune nu găsisem pe nimeni. Ar fi trebuit să aștept, cine știe câtă vreme, un băiat care lucra peste drum de această pensiune. Și cine știe dacă avea cheile ei și dacă m-ar fi primit? Așa că m-am decis să urc către a doua pensiune, aflată la câteva sute de metri mai sus.

Între cele două pensiuni, iată-mă în mijlocul drumului, cu minunata casă a lui Vasile și a Lucreției împrejurul meu.

- Puteți să mă ajutați dacă vă rugați pentru mine, le mai spun.

Apoi le dau câteva cărțițele. Lucreția îmi cere să mă rog și eu pentru ei. Pentru ei doi, pentru copiii lor și mai ales pentru Maria, fetița lor bolnăvitoare.

Îi rog și eu pe toți cei care citesc aceste rânduri să spună o mică rugăciune pentru Vasile, Lucreția, Maria și toți ai lor. Și pentru Marius și toți cei dragi lui.

Plec mai departe, minunându-mă de Credința Lucreției. Cred că are cea mai credincioasă familie pe care am întâlnit-o în pelerinajul meu.

La pensiunea din capul satului găsesc doar un băiat care are grijă de gospodărie. El îmi dă numărul de mobil al stăpânului, care e plecat. Stăpânul îmi spune că el e la Cluj, dar mă va pune în legătură cu fiul său, care trebuie să fie în sat. Băiatul stăpânului vine, dar îmi dă un răspuns neașteptat: nu va fi acasă în această noapte, iar, cum părinții lui vor înnopta la Cluj, nu mă poate primi. Nu știu ce să fac. M-ar fi bucurat să aibă un strop de încredere în mine, măcar datorită înfățișării mele ortodoxe și crucii mele, și să mă primească. Îl sun pe omul plecat la Cluj și îi spun aceasta, dar nu se întâmplă nimic. Nu mă întorc la cealaltă pensiune, pentru că mă tem să nu obțin același rezultat. Nici pe Lucreția și pe cei din casa ei nu vreau să îi deranjez. Aveau mai mulți copii. Știu că nici în satul următor, care e destul de departe, nu sunt pensiuni. Dar îmi aduc aminte de dezamăgirea vădită a lui Costică atunci când i-am spus că înnoptez și pe la pensiuni. El se aștepta să dorm prin căpițe de fân, ca Peter Hurley, irlandezul despre care deja v-am povestit.

– Ei, bine..., îmi zic, în noaptea asta n-o să-l mai dezamăgesc...

Și mă hotărâsc să dorm în pădure. Trebuia să fac și asta într-o bună zi.

5. AMINTIRI DIN WINNETOU

Zis și făcut. După ce urc versantul de la ieșire din Bilbor și intru suficient de adânc în pădure, mă opresc în apropierea unei cabane care pare să servească drept adăpost pentru tăietorii de lemne. Îmi caut lemne și pietre, îmi aleg un loc între copaci și îmi amenajez cercul în care voi face foc. Îl împrejmuiesc cu pietre și smulg ierburile din jurul lui. Apoi, încep să clădesc înăuntrul lui un mănunchi de lemne, format mai întâi din vreascuri, apoi din lemne mai groase. Focul se aprinde repede. După lăsarea nopții, mă năpădesc amintiri din romanul Winnetou.

Povestitorul, Old Shatterhand, e uimit de primul foc pe care îl face Winnetou în compania lui. „Parcă înțelegându-mi uimirea”, ne spune, cu aproximație, Old Shatterhand, „incașul îmi explică: Lemne groase – nu bun, lemne subțiri – bun.”

Așadar, Winnetou strânsese lemne de felul majorității celor strânse de mine. Vreascuri destul de subțiri ca să le pot rupe cu mâna. Cam așa descrie și Karl May, autorul romanului, vreascurile strânse de indian: „de grosimea degetului mare”. Iar deducțiile povestitorului ne descoperă rațiunea acestui fapt. Winnetou alimentează focul doar când e pe cale să se stingă, cu câte un braț de vreascuri, așa încât focul constă doar într-o mică pălălaie, într-o flacăra minusculă și într-un fir subțire de fum. Suficient de mare încât să țină fiarele sălbatice, ai căror ochi sticloși se întrezăresc în desişul pădurii, care simt căldura stranie

care izvorăște din foc, la oarecare distanță, dar suficient de mic încât să treacă neobservat de către posibilia vrăjmași, indienii navajo, cei răzbunători, care bântuiau prin părțile acelea.

Pe aici or fi animale sălbatice?

Tot din romanul amintit țin minte cum eroii poveștii se poziționaseră strategic, pe partea dinspre care bătea vântul spre foc.

Eu, din rațiuni și mai strategice, stau o vreme în partea opusă a focului, cu spatele lipit de o râpă de pământ care îmi oferă o oarecare protecție. Fâșul mi se umple uneori de scânteii.

Îmi dau seama curând că aș fi făcut bine să adun mai multe lemne, și lemne mai groase. Dar mai găsesc câte ceva prin jur.

După o vreme, în faptul nopții, circulația auto se intensifică neașteptat de mult pe drumul din pădurea în care înnoptez. Suspect de mult.

– Să vezi că ăștia mă caută pe mine, îmi spun.

Dar care „ăștia”? Nu ies din ascunziș. Probabil că au identificat zona în care sunt, după telefonul mobil, dar nu le dă mâna să umble prin pădure după mine...

După vreo oră de vânzoleală auto, lucrurile se potolesc.

Dar tot nu reușesc să adorm. Pun lemne pe foc, până către dimineață. Iar când se apropie dimineața, printre lătrăturile câinilor de la stâna de la intrarea în Bilbor răsună un urlet zguduitor, de urs înnebunit. De fapt, în prima fază mi s-a părut răgetul unui leu...

La puțină vreme după asta se luminează. Mai devreme decât de obicei, pentru că e abia ora

patru, dar mă hotărâsc să profit de această lumină și să plec. După ce mă ridic, văd de la ce vine lumina: de la lună. A răsărit o lună mare, strălucitoare, aproape de plinătatea ei.

După ce arunc niște apă în jar, pornesc la drum.

În această dimineață aveam să fac o descoperire interesantă: nu ultimele ceasuri ale nopții sunt cele mai friguroase, ci primele ceasuri ale dimineții. În fapt, vremea se încălzește ușor înaintea și în timpul răsăritului, dar apoi peste lume se lasă o răbufnire înghețată. Ca și cum, la vederea soarelui, din pământ ar răbufni tot gerul nopții.

Aceste ceasuri de ger mă prind nu departe de Europeanul care merge de la Târgu Neamț la Toplița. Cu tot cu mănuși, unghiile de la mâini îmi sunt înghețate și mă dor înfiorător de tare. Mi le ung cu mir din flaconul primit de la Maica Nectară, iar durerea îmi trece pe loc. Ca în povești. Mare putere are Sfântul Nectarie!

Șoferii autobuzelor școlare mă privesc cu mare curiozitate. Dar cam tuturor celor care mă văd de mai multe ori pe zi le cam stârnesc curiozitatea. Din păcate, pe această porțiune de drum nu sunt prea vorbăreți. Poate din pricina nopții nedormite în pădure.

Găsesc și motelul la care aș fi putut să mă opresc noaptea trecută. La Bilbor mi se spusese că e la intrare în Toplița, iar Toplița e la 24 de kilometri. Dar motelul era la doar vreo doisprezece kilometri de unde am înnoptat eu. Aș fi ajuns pe la ora opt. Dar nu e vreme de regrete.

La intrare în Toplița, de fapt la fosta intrare în satul Vale, înglobat de curând în Toplița, în urma

unei extinderi a acestei localități, tocmai unde e un Mausoleu care adăpostește osemintele a 771 de soldați români căzuți în al doilea război mondial, sunt oprit de un echipaj de poliție.

Mi se cere să mă legitimez, apoi sunt întrebat asupra traseului meu, iar mai apoi mi se cere să spun, pe șleau, unde am fost în noaptea precedentă. Asta era! Îmi devine acum clar că agitația de pe șosea n-a fost întâmplătoare... Îi spun lui Dumitru și subordonaților săi că n-am găsit nicio pensiune deschisă și mi-am făcut un foc lângă un adăpost de la marginea drumului. Lucru în parte adevărat, pentru că la vreo sută de metri de locul în care înoptasem era și un astfel de adăpost.

După ce polițiștii mă lasă în pace, mă opresc și jandarmii. Și ei mă întrebă aceleași lucruri: cine sunt, de unde vin, încotro mă duc și, desigur, unde am fost peste noapte. Îmi primesc actul de identitate și merg mai departe, oarecum surprins că atât polițiștii, cât, mai ales, jandarmii, s-au dovedit oameni de treabă. Toplița, după extindere, e tare lungă. Un fel de București încă neconstruit. Cu chiu cu vai, ajung în centru și de acolo cobor un kilometru sau doi, până la Mănăstirea Sfântul Ilie. Deși inima mă împinge cumva în partea cealaltă, la Mănăstirea Moglănești, care mai e și în drumul meu, mă decid să fac această abatere din drum pentru că la „Sfântul Ilie” am trimis câteva pachete cu cărțile și pentru că e mănăstire de călugări.

Dar acolo trăiesc o mare deziluzie. Călugării mă trimit de la unul la altul și par foarte puțin încântați că am nimerit pe capul lor și foarte suspicioși. Părintele Emilian, cel căruia i-am trimis

pachetele, e de negăsit, deși e acolo. În curte tro-nează un bust al Patriarhului Miron Cristea. Mă uit la el cu nehotărâre. Ar trebui acum, ca să mă cazez, să-l mai caut și pe un anume Părinte Miron. Asta după ce fratele de la pangar caută să mă ironizeze / maimuțărească / încerce întorcându-mi în nas, oarecum sarcastic, o întorsătură retorică a mea, foarte politicoasă.

Dar eu, după atâtea ore de mers cu crucea în spate și după noaptea petrecută în pădure, n-am niciun chef de figurile și capcanele lor. Îmi iau crucea și plec, întristat că am găsit asemenea stare de lucruri în această zice-se mănăstire. Voi face trei-patru kilometri în plus, dar așa e mai bine. Pe drum mă întâlnesc iar cu mașina de poliție care mă oprișe la intrare în oraș. Le explic că mă duc la Moglănești. Ei par convinși că la „Sfântul Ilie” nu m-au primit, deși eu nu le spun și nu îi las să înțeleagă asta. Poate cunosc și ei așezământul și obiceiurile lui... Din partea din spate a mașinii poliției, prevăzută cu geamuri fumurii, mă privește o figură tăioasă, de individ cu grad mare, căpătat prin căprărie. Îi întorc privirea cu mult calm. Nu știe el cu câți „duri” ca el am avut eu de-a face în liceul militar. Plec mai departe.

Ajung la Mănăstirea Moglănești, unde sunt primit foarte bine. Ce diferență față de cealaltă mănăstire toplițeană! Măicuțele profită de faptul că au muncitori care lucrează la înălțarea noii biserici a mănăstirii și mă cazează și pe mine. Iar Părintele Onisim, duhovnicul mănăstirii, mă spovedește și împărtășește a doua zi, la ora cinci dimineața, chiar înainte să plec.

Aici îl voi cunoaște și pe Ion, un om de la Deda, fost ceferist, care avea să mă întâmpine și în satul lui, pe al doilea braț al crucii mele.

Cu altă inimă pleci de la o mănăstire unde ești primit și încurajat!

Dar vă voi povesti despre Maica Stareță Ecaterina și Părintele Onisim și mai încolo, pentru că la ei aveam să mai petrec câteva nopți.

Și cum aș putea scrie despre îngerii și binecuvântările sau afuriseniile locurilor? Amân și acest subiect pentru mai încolo.

6. JOSENI

Am două zile avans, dar știu că pe una din ele o voi pierde chiar azi. Până la Mănăstirea Izvoru Mureșului sunt peste patruzeci și cinci de kilometri. Iar eu mi-am dat deja seama că e greu să fac mai mult de treizeci și cinci de kilometri pe zi. Dat fiind caracterul naționalist al pelerinajului meu, îmi făcusem socoteala să trec mai repede printre secui. Dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Mă decid să mă opresc la Biserica Ortodoxă din Joseni, să îmi las acolo Crucea, dacă îl voi găsi pe preot și el va accepta, și să mă duc să înnoptez la Mănăstirea Izvoru Mureșului, cu vreo ocazie, urmând ca a doua zi, sâmbătă, să mă întorc și să-mi duc și crucea până la mănăstire.

O femeie care se oprește să stea de vorbă cu mine caută să mă convingă să merg prin Gheorgheni, dar eu fac tot cum simt eu că trebuie. Nu voi intra în Gheorgheni și Brașov, două orașe în care am copilărit (mai mult în ultimul) pentru că „nimeni nu e profet în țara lui” și pentru că aceste orașe nu m-au primit. În fine, ar fi multe de spus pe tema asta...

În satul dinaintea Gheorghenilor o apuc către Joseni. Pe drum mă întâlnesc cu un biciclist pe care l-am tot văzut în drumul meu. A făcut și el vreo douăzeci de kilometri.

Părintele de la Joseni, deși preot de mir, are nume de călugăr. Îl cheamă Pimen. Aflu a doua zi, de la soția lui, că așa face IPS Ioan cu preoții de mir din episcopia lui: la hirotonire le pune nume.

Părintele Pimen îmi primește crucea cu drag. Apoi mă sfătuiește, ca să ajung mai repede, să caut o ocazie spre Gheorgheni.

Găsesc această ocazie și ajung cu ea până la o benzinărie aflată în zona gării. Aștept în dreptul acestei benzinării o altă ocazie, care să mă scoată în drumul mare. Mai e un om care face autostopul. Suntem pe o stradă industrială pustie. Omul de la Joseni m-a dus până unde avea treabă. La un moment dat, mai sus de noi se oprește un microbuz Mercedes. Întorc capul în direcția opusă, de unde aștept să vină vreo ocazie. Deodată, tot din sus, apare lângă noi, ca din senin, pe strada pustie, o țigancă. Țiganca vine la noi și ne cere bani. Îi dau un leu. Apoi o văd mergând în josul străzii. După alte câteva momente văd că microbuzul mai oprește o dată, în josul străzii. După care observ că țiganca a dispărut. Și atunci mă dumiresc! Țiganca cu pricina era plimbată cu microbuzul la cerșit! Dusă anume în zonele în care erau oameni. Probabil că mai erau și alții în microbuz, femei și copii, dar nu au considerat că e cazul să coboare toți pentru noi.

Și îmi aduc aminte că nu o dată văzusem la Humor microbuze înțesate cu țigănci și țigănuși, oprite în fața magazinelor, la cumpărături. Cine știe câte orașe „făcuseră” aceia... Din păcate, există și țigani foarte săraci, cumplit de săraci, care ar trebui ajutați. Dar cum să mai știi care au într-adevăr nevoie și care și-au făcut o meserie, iată cât de profesionistă!, din cerșit?...

În cele din urmă, colegul meu de autostop cheamă un taxi și, cu acest taxi, ajung și eu la

Gheorgheni, în locul unde se face autostopul pentru Miercurea Ciuc. Nu stau mult și apare o Dacie bătrânică a unui român credincios. Anume pentru mine.

7. MĂNĂSTIREA IZVORU MUREȘULUI

Șoferul cel credincios nu mi-a luat, firește, niciun ban. A intrat și el în mănăstire, ca să se închine, și a așteptat până mi-a adus o măicuță niște cărți pe care i le-am dăruit. Vi se pare puțin lucru? În lumea nebună de azi, cu goana ei furibundă, răbdarea lui mi se pare un gest deosebit...

Măicuțele m-au găzduit cu mare drag. În urma unui schimb de scrisori pe care l-am făcut cu Maica Stareță, erau la curent cu pelerinajul meu și erau încântate să mă primească. M-am împrietenit de îndată cu Maica Timoteea și Maica Ieroteea. Dar și Maica Stareță Miriam, deși bolnavă, mi-a arătat prețuirea ei, reproșându-mi totuși ceva din ce am spus în pliant despre arhieriei. Trebuie spus totuși că este vorba de atitudinea mea față de anumiți arhieriei, într-un context dat: tăcerea lor în fața amenințării actelor biometrice. Am scris în pliantul pe care îl împart pe drum că se pare că nu ne putem pune nădejdea în ei, pentru că se află sub influența masonilor.

Și așa e... Oamenii sunt pe cale să-și piardă libertatea, cel mai mare dar făcut lor de Dumnezeu, iar ei nu scot un păs! Nu degeaba îi decorează președinții, ca pe securiști...

În pofida obiecției Maicii Miriam, care crede că și dacă ar fi în Biserică ceva rău nu ar trebui să vorbim despre asta, rămân pe aceeași poziție. Ce ar fi fost dacă cei din Biserică din vechime nu ar fi vorbit despre nicolaiți, arieni sau iconoclaști? Nu

cumva li s-ar fi dat aceloră voie să pună mâna pe Biserică?

Dar disputa noastră nu o împiedică pe Maica Stareță să își manifeste din plin ospitalitatea. Voi fi găzduit aici pentru cinci nopți, astfel încât să plec după Bunavestire.

Drumul pe care îl fac a doua zi, de doar douăzeci de kilometri, mi se pare o jucărie. Înainte de prânz sunt la mănăstire, cu tot cu crucea.

Împreună cu Maica Timoteea găsim un loc pentru cruce chiar în clădirea în care sunt găzduit – turnul de deasupra porții.

Aș face și luni o bucată de drum către Miercurea Ciuc, dacă aș ști că găsesc o mașină care să mă aducă, cu tot cu cruce, înapoi la mănăstire, iar miercuri dimineață să mă ducă înapoi de unde m-a luat, dar nu găsesc așa ceva.

Zilele de odihnă de la Izvoru Mureșului îmi prind cum nu se poate mai bine. Marți, de Bunavestire, e hramul bisericii ortodoxe din sat. Particip și eu la acest hram. Din păcate, mă cam smințesc de protopopul locului, venit și el, de la Gheorgheni, la hram. Mi se pare destul de evident că are o credință fățarnică, de vorbe goale.

Din păcate, citind editorialul Episcopului Ioan, autointitulat „Episcopul Munților”, din publicația pe care o editează, mă încearcă același sentiment. O compunere școlărească de douăzeci-treizeci de pagini, brodată în jurul unei metafore frumoase, dar insuficientă pentru a susține aceste douăzeci de pagini de calofilie. „Omul este o floare a Cerului”, spune, frumos, Episcopul Ioan. Și, în anumite condiții, care trebuiesc specificate, chiar așa e. Dar

restul compunerii sale rămâne la nivelul literar al clasei a zecea. Dacă ar avea Duh Sfânt nu cred că ar scrie așa.

Dar miercuri aveam să mă confrunt din plin cu duhul acestui arhieru, pe cât de poet prefăcut, pe atât de lumesc. Sau, cel puțin, cu reflexia acestui duh în oamenii săi. Ceea ce e același lucru.

Dar și pe protopopul cel sărac în Credință și mândru de la Gheorgheni îl văd tot ca pe o prelungire a unui episcop făcut din același material.

8. PRAFUL DE PE BOCANCI

Miercuri dimineața, pe 26 Martie, plec spre Miercurea Ciuc, cu gândul că voi fi găzduit la Episcopie.

Pe drum tot încerc să vorbesc cu cei e acolo. La început fără succes, apoi, după ce reușesc să prind Episcopia la telefon, zadarnic.

Cel care răspunde la telefon îmi dă senzația nu doar că „face ascultare” militărește, prostește, ci și că nu ar ajuta pe nimeni, nici cu un capăt de ață. Îl rog să îl sune pe Episcop, care e plecat, sau pe cineva din suita sa, și să-i spună povestea mea. Dar el nu vrea.

Dar poate că nu am dreptate oprindu-mă atât asupra lipsei de Credință a celor de la Episcopie. Poate așa a vrut Dumnezeu să fie: să trec de Miercurea Ciuc și să ajung la Jigodin, unde am simțit, pe stradă, rugăciunea puternică sau binecuvântarea cuiva.

Dar, în această zi de miercuri, înaintând către Miercurea Ciuc, nu îmi pot împiedica dezamăgirile legate de Episcopia de aici.

Cel cu care am vorbit mi-a spus că Episcopul e la Covasna, unde are o echipă de muncitori. De la taică-miu aflu, peste câteva zile, că Episcopia Harghitei și a Covasnei a cumpărat, cu câteva milioane de euro, Hotelul Covasna. Probabil că se lucrează la amenajarea lui. Sper că nu au de gând, totuși, să facă afaceri cu el. Deși... la cât de primitivi sunt, se prea poate să fie chiar asta... După terminarea călătoriei, la Săcele, aveam să întâlnesc un preot de

pe la Măgurele, care se ducea la tratament la Covasna, așa că mă gândesc că povestea cu hotelul poate fi, de fapt, o afacere a Patriarhiei, în sprijinul „sărmanelor” fețe bisericești.

Pe drum observ mașini cu țigani care îmi tot dau târcoale. Unele încetinesc, iar șoferii lor îmi aruncă întrebări pe unghurește. Alt șofer mă întrea-bă „care-i treaba?” răsucindu-și mâna deschisă în jurul propriului ax. Dar nu-i răspund nici lui, deși înțeleg foarte bine nedumerirea acestora. „Ce șmecherie a mai inventat și ăsta?”, se întreabă ei.

Li se pare, deci, că am inventat o nouă metodă de cerșit, una superioară metodelor lor dezvoltate de-a lungul veacurilor. Sau cel puțin una la care ei nu se gândiseră. Cum sunt și oleacă bronzat, de la soarele zilelor de pelerinaj, se prea poate ca, de la distanță, să mă ia drept unul de-al lor. De asta câțiva dintre ei mi s-or fi adresat pe țigănește...

Pe măsură ce mă apropiu de Miercurea Ciucului, drumul e tot mai greu. Știind că mă așteaptă treizeci și opt de kilometri de drum, am plecat cu noaptea în cap, la cinci dimineața. Aveam să fac, de fapt, vreo patruzeci și doi.

La intrarea în Miercurea Ciuc, după câteva clipe rătăcitoare, găsesc o pensiune, dar femeia de acolo, văzându-mă poate oarecum nehotărât, îmi spune că mai găsesc o pensiune și dincolo de oraș, la Jigodin, la vreo patru kilometri depărtare.

Mă decid să plec într-acolo. Involuntar, leg în mintea mea sfatul femeii de porunca dată de Mântuitorul nostru apostolilor – aceea de a ieși din orașele în care nu sunt primiți și de a-și scutura sandalele de nisip la ieșirea din acestea. Sigur că

eu nu sunt un apostol, dar poate că are și pelernajul meu rostul său. De binecuvântare și îndemn la rugăciune, dar și de încercare a inimilor unora și altora. Poate că și cine primește un pelerin în numele Domnului capătă răsplată de pelerin.

Îmi propun, așadar, să mă duc la catedrala ortodoxă din centrul orașului și să încerc să obțin cazare la Episcopie prin cei de acolo, iar dacă nu obțin să mă duc la Jigodin, unde să-mi scutur praful de pe bocanci.

Miercurea Ciuc e singurul oraș pe care l-am străbătut cum se cuvine, de la un capăt la celălalt, în plină zi, la o oră de vârf. Totuși, nu am stârnit reacții de felul celor din Vatra Dornei, deși liceenii se uitau tare curioși după mine.

La catedrală îngrijitoarea nu mă ajută. Probabil că au primit ordin să nu dea mobilul episcopului nimănui. (Sau „binecuvântare” cum zic ei, dar asta numai binecuvântare nu e...)

Ce să le fac?... Praful de pe bocanci...

Cum spuneam, ajuns la Jigodin simt o rugăciune puternică sau o mare binecuvântare poposindu-mi în inimă. Să fie încuviințarea acțiunii sau gândurilor mele? Sau trezirea inimii vânzătoarei de la care mă duc să cumpăr de-ale gurii și care mă văzuse trecând cu crucea?

Nu găsesc pensiunea despre care mi se vorbise deschisă, dar aproape de ea, la șosea, e un motel destul de ieftin. Poposesc aici.

9. DE-A LUNGUL OLTULUI

A doua zi pornesc spre Tușnad. Pe-aici nu mai e nicio mănăstire românească, dar la Tușnad-Băi voi găsi cu siguranță pensiuni.

În pădurile de pe partea apuseană a Carpaților Orientali nu au intrat drujbele ca în părțile Moldovei. Brazii se înalță semeț în veșmintele lor de un verde închis, cu sclipiri argintii, foarte diferiți de molizii de dată recentă de pe cealaltă coastă a arcului nostru de piatră.

La ieșirea din Tușnad-Sat, unde începe urcușul către Băile Tușnad, la câțiva pași de drum, stau trei țigani trântiți în iarbă.

Unul dintre ei mă interpelează, ridicându-se într-o rână:

- Unde o duci?
- La Sfântu Gheorghe!, îi răspund.

Ca să nu mă poticnesc în vreo bătălie inutilă, am decis să le spun celor de pe aici doar care e următoarea mea țintă de pe traseu, ca să nu fiu nevoit să le descriu proiectul întreg, care are un evident caracter naționalist.

Altul, neștiind dacă să râdă de mine sau nu, strigă tare:

- Da` în spate?!

Nu răspund nimic. Asta cu „Da` în spate?!” e din categoria „Ce e aceea?!” – întrebare pusă de oameni care au impresia că eu sunt prost sau nebun și nu știu ce fac, așa că trebuie să-mi explice ei, care sunt deosebit de inteligenți.

- Da` în spate?!, strigă țiganul și mai tare, de

parcă n-aș fi auzit de prima dată.

Ce să-i răspunzi?

La Tușnad-Băi mă opresc la Hotelul Ana, unde primesc camera cu exact același număr ca la motelul de la Jigodin: 110.

10. SFÂNTU GHEORGHE

Mi-am aranjat din vreme următoarea oprire. Ea va fi la Sfântu Gheorghe, la pensiunea la care stă regizoarea Ana Mărgineanu, fiica domnului regizor Nicolae Mărgineanu și a minunatei actrițe Maria Ploae.

Îmi voi lăsa crucea la tânăra regizoare, venită din America să monteze un spectacol, iar apoi voi lua un microbuz până la Brașov, ca să înnoptez la casa părinților mei, la Tărlungeni.

M-am învățat cu mersul. Știu când să mă odihnesc și în ce ritm să pășesc ca să nu obosec prea tare. Totuși, când mă apropiu de Sfântu Gheorghe, de fapt, înainte de satul Olteni, se pornește un vânt puternic care mă învârte în toate direcțiile și mă obosește foarte tare.

Însoțit de vântul ăsta, trec prin Olteni, cel mai dezolant sat pe care l-am întâlnit în drumul meu. Un sat de unguri reformați, fără nicio cruce.

Nu mă miră că oamenii pe care îi întâlnesc aici se uită la mine cu ochi orbi. Biserici fără cruci, pietre de mormânt fără cruci... „Doamne ferește!”, îmi spun când ies din satul acesta blestemat. Doamne ferește! Doamne ferește!

Și pun chiar și vântul hain care se oprește când ies din sat pe seama acestui loc, poate încă bântuit, neîncreștinat...

Cu vreo cinci kilometri înainte de Sfântu Gheorghe mă așteaptă un reporter. Singurul pe care aveam să-l întâlnesc în drumul meu.

Deși lucrează pentru presa de limba maghiară,

cum aveam să aflu pe parcursul discuției, mă decid să-i spun tot adevărul. Până la urmă, sunt ca și ieșit dintre satele de secui.

Omul devine repede captivat de povestea mea. Îi place „nebulonia” ei și mă pune chiar să-i repet câteva fraze, ca să le înregistreze.

- Inițial, crucea mea ar fi trebuit să aibă aproape o mie de kilometri, cinci sute și zece pe patru sute cincizeci, dar mă gândesc să mai scurtez din al doilea braț și să o fac de cinci sute pe două sute, îi repet reporterului, căruia îi place teribil această dezvăluire matematică.

Dar e adevărat. Sunt pe cale să pierd o zi, adică să intru în criză de timp, așa că mă gândesc să merg în jos doar până la București, iar nu până la Giurgiu, cum plănuisem inițial, iar al doilea braț să îl scurtez chiar mai mult de atât, în locul distanței de la Cluj la Iași, să parcurg distanța dintre Târgu Mureș și Târgu Neamț.

Când îmi făcusem planul inițial mă gândeam că voi face patruzeci și cinci de kilometri pe zi, adică vreo patru kilometri și jumătate pe oră, mai ales pe al doilea braț, când, cel puțin teoretic, voi fi dobândit experiență. Dar lucrurile nu stau chiar așa. Pot să fac peste patruzeci de kilometri pe zi, dar e epuizant. Și trebuie să merg de dimineața până seara, pentru că nu fac decât trei kilometri și jumătate pe oră, iar după treizeci și cinci de kilometri sunt foarte obosit.

Și, cum m-au mai descurajat și unii oameni, poate bine intenționați... Ideea de a mai tăia din cruce prinde puteri tot mai mari în mintea mea.

Când ne despărțim, reporterul îmi spune că jurnalistele din presa de limba română de la Sfântu Gheorghe sunt la o conferință de presă, dar, dacă vreau, le trimite la mine.

Nu îi răspund nimic. Să fie cum vrea Dumnezeu. Iar apoi mă rog să îmi mai iasă jurnaliști în cale doar dacă pot scrie ceva bun, folositor oamenilor.

Îi spun și acestui jurnalist, care a mers alături de mine vreun kilometru:

- Puteți să participați la lucrarea mea, să lucrați alături de mine.

Dar el îmi răspunde că nu e prea bisericos. Poate îl ajută Domnul să se trezească.

Dacă m-ar căuta jurnaliști care să participe la lucrarea mea, ar fi o plăcere să-i întâlnesc. Dacă nu... mai bine lipsă.

Mă întâlnesc cu Ana chiar în fața teatrului Andrei Mureșanu, unde se joacă piesa ei „Sfântul din Sfântu Gheorghe”.

Cred că, dincolo de ce ar putea conține, titlul piesei vădește chemarea spre Biserică și rugăciune atât a ei, cât și a autorului, Ștefan Peca.

Ana Mărgineanu a venit tocmai din Statele Unite ca să monteze această piesă, prilej pentru o discuție asupra Ortodoxiei.

Fetița ei mă privește cu curiozitate. Ajunși la pensiunea la care stau, îi cerem voie patroanei să lăsăm crucea acolo, apoi mă joc două minute cu fetița, apoi plec spre Târlungeni.

11. ACASĂ

Părinții mei vor pleca în dimineața zilei următoare, sâmbătă, la București, ca să o viziteze pe fetița mea, Zvera-Maria.

Totuși, dis-de-dimineață, taică-miu mă repede până la Sfântu Gheorghe. El nu știe pentru ce. Voi ajunge acasă înainte de a se întoarce ei și voi ascunde crucea în podul garajului.

M-am rugat ca Dumnezeu să facă în așa fel încât să nu mai fiu nevoit să le dau explicații – sau să mă poticnesc în percepția și ideile lor – și iată că Domnul a ascultat rugăciunea mea.

După ce intru în Județul Brașov sunt tot mai mulți oameni care mă întrebă „Cine a murit?”.

Aceași întrebare poate fi citită și în ochii unora care nu zic nimic.

Probabil că pe-aici nu e ceva neobișnuit să ducă cineva o cruce în spate...

Trec pe la Prejmer, iar apoi, destul de căznit, mă îndrept spre Cărpiniș. Tocmai când apuc drumul spre Cărpiniș mă întâlnesc cu doi tineri pe biciclete. Unul dintre ei zice: „Uite-L și pe Gizăs!” Sărăcii copii! E o presiune așa de mare a mass-mediei înstrăinate și a lumii în care trăim, încât adolescenții nu mai folosesc cuvântul românesc nici măcar pentru Mântuitorul nostru...

La Cărpiniș am marea șansă că locuințele sunt atât de departe de șosea încât nu mă remarcă nimeni în mod deosebit. (Dar m-am și rugat să trec neobservat pe aici.) Apuc drumul spre Săcele, iar apoi intru pe drumeagul pe care e casa noastră.

Sunt salvat! Urc crucea în podul garajului și mă întind oleacă în pat.

Luni voi pleca dis-de-diminează, așa că părinții mei nu vor observa nimic. Iar după noi mai sunt case.

12. CRUCEA TREBUIE ȚINUTĂ ÎN BISERICĂ?

Luni dimineață plec spre Predeal. După ziua de pauză, urc cum nu se poate mai bine. Duminică am fost la Liturghie la Săcele, la primul meu duhovnic.

M-am bucurat să văd expus la pangar numărul din „Lumea Monahilor” în care e interviul meu cu Părintele Ioan de la Sihăstria Rarăului.

Văzându-mi barba, Părintele Laurențiu m-a întrebat dacă m-am pustnicit. Da... suntem în Ardeal, iar pe aici e ciudat ca un mirean să-și lase barba să crească în pace.

Ajung la Predeal destul de repede și realizez iar că urcușurile nu sunt neapărat mai dificile decât drumul drept. Cele abrupte poate că sunt, dar cele line, pe serpentine, nu.

Vreau să înnoptez la Mănăstirea Predeal, așa că mă opresc aici, deși aș mai putea merge, nefiind încă târziu.

Vreau să mă opresc la Mănăstirea „Sfântul Nicolae” din Predeal și pentru că aici am fost botezat. Ai mei au fost cabanieri pe Cioplea și, mai apoi, pe Clăbucet.

Dar aici nu sunt deloc primit bine. Mi se spune mai întâi că nu au locuri de cazare – să mă duc la Mănăstirea Caraiman, de la Bușteni.

Apoi, când vreau să las niște pliante în biserica nouă, o călugăriță le smulge de pe masa pe care le pusesem, plină de mânie, și izbucnește:

– Pleci acum! Îți iei astea și pleci! De ce ne

bagi crucea aia în nas?! Crezi că n-am mai văzut cruce?!

Încerc să-i explic, calm, ce fac, dar o ține pe-a ei:

- Crezi că noi nu știm că Hristos e Fiul Lui Dumnezeu?! Trebuie să ne spui tu?! Crucea trebuie să stea în biserică! Ai văzut tu vreun călugăr mergând ca tine, cu crucea-n spate?**
- Nu, dar ar trebui să meargă!, îi răspund, ferm.**

Aici pare să aibă o poticnire, o sticlire de luciditate:

- Nu că nu ne-ar place crucea, dar...**

Plec. Dezamăgit spre foarte dezamăgit. Și îmi aduc aminte de bucuria cumplit de prostească a duhovnicului de aici, Părintele Teofil, când îmi spunea că Părintele Gherontie, care „scrie singur despre el”, nu mai e stareț la Mănăstirea Caraiman.

O bucurie stranie, diavolească, care adăugată ochelarilor „de fițe” pe care îi purta ar fi trebuit să mă facă să îl taxez în reportajul pe care l-am făcut pentru „Lumina”.

Nu am făcut-o, pentru că am zis să nu judec pe nimeni, mai ales de aici, unde am fost botezat.

Dar acum, când văd roadele lucrării lui, îmi pare rău că i-am suflat în coarne.

Le trimit câtorva prieteni un SMS în care le povestesc întâmplarea și dezamăgirea mea față de acești călugări care „vor să mergă cu jeep-ul, iar nu cu crucea”.

Ajung la Mănăstirea Caraiman și nu sunt primit nici acolo. „Nu au locuri de cazare pentru noaptea asta” îmi spune un om pe care a trebuit să-l sun pe

mobil. Dar tare mi-e teamă că, dacă ar fi fost vreo comisie de la Patriarhie, sigur aveau.

Plec mai departe. Voi dormi la Pensiunea Mihail de la Poiana Țapului. De parc-aș fi într-un loc fără mănăstiri. Și poate așa și e.

Dar poate sunt eu neînțelegător...

13. LA FAMILIA ȘANDRU

La Breaza mă așteaptă doamna Diana Șandru și familia ei. De fapt, doamna Șandru se informează din vreme asupra locului unde sunt și vine cu o mașină după mine, la Comarnic.

Așa nu mai sunt nevoit să fac ocolul pe varianta care urcă în Breaza. Cei din familia care mă găzduiește mă vor lua din și mă vor aduce înapoi în același loc, la Comarnic.

Casa familiei Șandru e la doi pași de poarta liceului pe care l-am absolvit – Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”. Tot la doi pași de poarta liceului locuiește și profesorul meu de română din liceu, Constantin Giurgincă. Îl vizitez și primesc un caiet de versuri pe care le scrisesem în liceu.

Versuri rimate, dar cam moderniste pentru gusturile mele de acum. Totuși, foarte tradiționaliste în raport cu versurile care m-au făcut cunoscut.

Către seară doamna Șandru îmi vorbește foarte frumos despre Părintele Arsenie de la Mănăstirea Cornu. Dar, nu știu de ce, eu îl voi ține minte ca fiind Părintele Adrian.

Discut câteva ceasuri cu ea și soțul ei. Sunt singurii mireni pe care nu-i cunoșteam dinainte care m-au invitat în casa lor în cursul pelerinajului meu...

14. COSTEL

Dis-de-diminează, vecinul familiei Șandru care m-a adus la Comarnic mă depune în locul de unde m-a luat. Vine cu noi și doamna Șandru, căreia îi mulțumesc pentru găzduire.

Plec mai departe. Va fi o zi dificilă, pentru că în ziua anterioară nu mi-am făcut „baremul” și trebuie să ajung vineri la lansarea cărților mele, la Librăria Predania din București. Aș putea, poate, să ajung la zece-douăzeci de kilometri de București și de acolo să iau o ocazie, îmi zic. Oricum, până atunci mai sunt trei zile...

În vreme ce mă frământ cu aceste gânduri, îndreptându-mă spre Halta Nistorești, de pe dealurile din partea stângă a șoselei coboară un om.

Un om slăbuț, puțin de statură, cu chelie și cu o barbă tunsă scurt. E îmbrăcat cu o geacă relativ subțire, de culoare deschisă, și cu blugi, și poartă un rucsac de plastic în spate. Pare un muncitor oarecare, un tăietor de lemne care se îndreaptă spre Gara Nistorești ca să ia un tren către joagărul la care lucrează.

Dar omul nu se îndreaptă către Gara Nistorești, ci către mine. Pe măsură ce îmi povestește ce e cu el sunt tot mai șocat.

Îl cheamă Costel și e de prin părțile Bacăului. A lucrat în Anglia, ca instalator. Soția și copiii săi sunt acolo. Într-o zi, poate în urma unor necazuri pe care nu mi le povestește?, simte chemarea către Dumnezeu și își părăsește familia. De atunci trăiește pe unde apucă.

Încerc să-l conving că nu trebuie să-și părăsească familia, ci să caute să-i aducă și pe soție și copii către Dumnezeu. Cel puțin așa mă raportează eu la ce mi s-a întâmplat mie.

Caută să mă convingă de contrariul, cu argumente din Biblie. Dar pasajul pe care mi-l servește el trebuie citit altfel: „Cine nu e gata să lase părinți, soție, copii pentru Mine, nu e vrednic de mine.” Așa cred că ar fi trebuit tradus și înțeles acel cuvânt al Domnului. „A fi gata să lași pentru Dumnezeu”, nu înseamnă „a lăsa pentru Dumnezeu”. Încercarea la care e supus patriarhul căruia i se cere să îl jertfească pe fiul său, dar care apoi nu e lăsat să facă asta, ne e cunoscută tuturor.

Dar el o ține pe a lui. Acum trăiește într-o peșteră de lângă Brașov. De fapt, acolo trăiește iernile. De primăvara până toamna merge prin țară, numai pe jos, vorbește cu oricine stă să-l asculte și predică în adunările sectarilor.

Îl întreb dacă e sectant și îmi spune că nu. E botezat ortodox. Când trecem pe lângă o biserică îi cer să-și facă semnul crucii, iar el îl face, chiar foarte corect. Interesant...

Îi spun că am stat și eu o noapte în pădure și îi povestesc peripeția mea de la Bilbor și neliniștea pricinuită de răgetul aceluia urs.

– Numai o noapte?!, îmi răspunde. Am dormit și în zăpadă. Dădeam zăpada la o parte, mă puneam acolo, mă înveleam în pătură și dormeam. A trecut ursul pe lângă mine!

Are mereu la el o pătură, în rucsac. Și noaptea asta dormise în pădure, acolo, pe costișele Nistoreștilor.

– În pădure e mai cald..., îmi spune.

Dacă la prima vedere nu observ nimic ieșit din comun la el, ba chiar am tendința să nu îl cred, din pricina curăției hainelor sale, la o privire mai atentă observ că e foarte bronzat și că are o strânsură a dinților, dată probabil de frig, care certifică cele spuse de el.

– Dar vă faceți foc în pădure?, îl întreb.

– Nu.

– Păi... v-ar prinde bine.

De fapt, tot trupul lui, atins de răbufnirea înghețată a dimineții, despre care am mai vorbit, pare înțepenit, înfrigurat. Observ asta când se îndepărtează de mine, în tufișurile de pe malul Prahovei, probabil ca să-și facă nevoile.

Când îmi iese în cale ne continuăm drumul și discuția. Suntem deja în dreptul Brezei. Îi spun tot ce am de spus despre sectari: cum interpretează Biblia după capul lor, rațional, dar acolo sunt тайне, pilde, lucruri ascunse, care nu pot fi înțelese în acest fel. Cum au renunțat la descoperirile duhovnicești ale atâtor călugări care au fondat Tradiția Bisericii. (Așa au ajuns să renunțe la Cruce, despre care Sfântul Apostol Pavel spune, foarte clar, că pentru cei care se mântuiesc ea e simbol de biruință.) Și cum nu fac ascultare, deci se lasă pradă diavoleștii mândrii, autosuficienței. De fapt, cam astea par să fie și slăbiciunile lui Costel. Încerc să-i strecor și lui în minte ideea de a face ascultare.

– Eu le demonstrez oamenilor cu care vorbesc prin propria mea viață ce înseamnă să lași totul pentru Hristos, îmi spune el la

un moment dat.

- **Lucrarea dumneavoastră o să fie și mai puternică dacă luați binecuvântare, îi spun. Eu am binecuvântare pentru ce fac de la Părintele Ioan de la Sihăstria Rarăului. Și am mai primit câteva binecuvântări pe drum. Dumneavoastră puteți intra la Mănăstirea Cornu și puteți cere binecuvântare de la Părintele Adrian¹, starețul de acolo. Gazda mea din Breaza mi-a spus că e un Părinte foarte bun.**

Nu spune nici „Da” nici „Nu”, iar asta îmi dă curaj. Ar fi o mare victorie să-l întorc pe acest pe jumătate sectar în Biserică:

- **V-ați spovedit vreodată?**

Îmi dă de înțeles că nu.

- **Eu, când m-am spovedit prima dată, acum vreo patru ani, am simțit o crustă de mizerie desfăcându-se de pe mine, de pe sufletul meu. Nu imediat, ci la vreo jumătate de oră după spovedanie.**
- **Și eu m-am întors la Dumnezeu tot acum patru ani, îmi răspunde.**
- **Da, îi răspund. Dar aveți nevoie de confirmare că sunteți pe drumul cel bun. Vedeți, până și Apostolii au fost trimiși de cineva, de Domnul Hristos, la lucrarea lor. Avem nevoie de această confirmare, mai ales pentru o lucrare așa de importantă cum e propovăduirea.**

Pe căi mai ocolite, îmi dă de înțeles că l-a trimis

1 De fapt, Arsenie, după cum spuneam în capitolul anterior.

Însuși Domnul Hristos.

- Vi S-a arătat Domnul Hristos?, îl întreb.
- Nu. Dar am simțit asta. Chemarea asta.

Dar chemarea e una, iar binecuvântarea e alta. Caut să-l conving că nu are dreptate și că trebuie neapărat să se spovedească și să capete binecuvântare pentru ce face.

- Nu putem să ne considerăm egalii Apostolilor, îi spun. Avem nevoie de niște supervizori. Asta sunt călugării bătrâni, care au stat mulți ani în mănăstire. Nici măcar Apostolii nu au umblat de capul lor. Dumneavoastră cum vă rugați?
- Spun „Tatăl nostru”.
- Atât?
- Da.
- De câte ori pe zi?
- O dată.

Răspunsul lui mă pune pe gânduri serios. „Pustnicul meu” spune „Tatăl nostru” o singură dată pe zi...

Ceva îmi spune că n-o să-mi asculte sfatul și n-o să se ducă la Părintele Arsenie (“Adrian”, cum îi tot spuneam eu), iar acest gând mă necăjește. Nu-mi prea vine să îl am coleg de drum până la București, căci acolo merge și el, dar nici nu aș vrea să încalc porunca lubirii Aproapelui, a doua ca importanță între poruncile Domnului.

Într-un final mă hotărâsc: dacă nu vrea să meargă la Părintele „Adrian”, îl voi ruga să o apuce înainte, ca să pot să mă rog. Când apăruse el, tocmai îmi începusem rugăciunea.

Așa că îmi încarc vorbele cu mai multe istorii

personale care dovedesc binefacerile binecuvântării și, când ne apropiem de Cornu, îi zic:

- Ei, îndată o să ne despărțim. Un pic mai încolo e drumul către Mănăstirea Cornu.
- Eu nu mă duc acolo, îmi răspunde. Merg spre București.
- Nu vrei să ascuțați?!, îl întreb, destul de supărat. Puteați intra la Părintele să primiți o binecuvântare, iar apoi să mă ajungeți din urmă... Atunci, dacă nu vrei să mă ascuțați și să lucați cu binecuvântare, o să vă rog să mergeți înainte, ca să pot să mă rog.
- Acum?, mă întreabă el.
- Da.

Ne despărțim strângându-ne mâinile. Acum, privind înapoi, îmi pare rău că nu m-am gândit să mă duc împreună cu el la acea mănăstire. Poate așa ar fi venit. Totuși, nu cred că ar fi făcut-o. Era prea convins de importanța misiunii sale și oarecum reticent față de Ortodoxie.

Când mă plângeam că la mănăstirile Predeal și Caraiman nu m-au primit, mi-a povestit că, imediat după întoarcerea în țară, a dormit o noapte la Mănăstirea Caraiman și a plătit pentru asta.

Nu cred că îi plac mănăstirile noastre. Cel puțin, nu le cercetează. Rămăsese foarte surprins când i-am spus că multe mănăstiri te primesc să înnoptezi fără bani. De fapt, majoritatea ar trebui să facă asta. Dar or mai fi o majoritate? Nicio mănăstire din jurul Humorului nu primește! Nici Voronețul, nici Mănăstirea Humorului, nici Schitul Daniil Sihastrul. Chiar dacă au spații de locuit berechet...

Știu, pentru că a trebuit să găzduiesc pe cineva, îndată după acest pelerinaj, iar la mine nu aveam cum... Ce mănăstiri or mai fi și acelea?! Lipsa de iubire creștinească a multora dintre cei din mănăstirile ortodoxe le dă apă la moară sectarilor. Cumva, sectarii sunt expresia necredinței noastre...

Mă stabilisem la Humor pentru aceste mănăstiri, dar dacă ele nu mai sunt mănăstiri nu știu dacă voi mai sta acolo...

Dar bine că mai sunt în România și mănăstiri care își respectă menirea, locuri minunate în care simți prezența Duhului Sfânt și puterea rugăciunii călugărilor și locuri creștinești în care simți mângâierea iubirii aproapelui, izvorâtă din iubirea de Dumnezeu, Cel oglindit în aproapele nostru.

Discuția cu Costel mi-a rămas în minte multă vreme. A durat doar vreo două ore, dar a fost deosebit de vie, foarte intensă. Îmi pare rău că nu l-am ajutat mai mult. Dar cum să o fi făcut, dacă el se considera trimis de Dumnezeu și nu se lăsa ajutat?

Totuși, Costel avea o căldură a sentimentelor, o omenie pe care puțini așa-ziși călugări o au.

Când ne-am despărțit, m-a privit cu mult drag, deși îl cam repezisem, iar asta m-a determinat chiar să îi cer să se mai roage și pentru mine. Poate așa se va ruga și el un pic mai mult.

14. PLOIEȘTI – ȚIGĂNEȘTI

Când mă despart de Costel, acesta mă întrebă dacă voi ajunge „astăzi” până la Ploiești. Îi spun „Da”, deși mă îndoiesc. Am senzația că mă voi opri la vreo zece kilometri de Ploiești, la vreo pensiune. Costel dispare repede din raza mea vizuală. Cu mâinile în buzunare și rucsăcelul lui ușor, nici nu-i de mirare.

După ce îmi termin rugăciunile mă gândesc din nou la el. Săracul! Poate ar fi fost mai bine să mergem împreună, ca să doarmă și el în locuri încălzite. Încep să mă simt vinovat că i-am spus să meargă înainte, chiar dacă știu că pentru el să trăiască așa, pustnicește, e o alegere. O alegere venită, poate, dintr-o înțelegere trunchiată a Adevărului expus în Biblie. (Și îmi aduc aminte că m-a întrebat dacă am de gând să continui stilul acesta de viață și după ce îmi termin pelerinajul. Bineînțeles că nu...)

Totuși, lucrarea lui Costel nu cred că poate fi ignorată.

Cu toate îndoielile mele legate de puterea de a ajunge până la Ploiești, cum nu găsesc nicio pensiune înaintea orașului, sunt nevoit să merg până la motelul de la intrarea în Ploiești.

Deși în fața recepției stau tolănite în fotolii două țigănci cu atitudine de prostituate, și deși prețurile sunt pipărate (o sută de lei camera), mă hotărâsc să rămân. Am făcut iar patruzeci de kilometri...

A doua zi mă îndrept spre București. Mă gândesc să îmi caut un loc de dormit undeva în zona Tâncăbeștilor.

„Păcală!” îmi strigă un tânăr dintr-o mașină, dar un altul mă oprește ca să mă descoasă și să mă pozeze.

Sunt pe centura Ploieștilor. Tocmai când să ies de pe centură, la Bărcănești, un câine foarte agresiv mă latră nebunește, cu ură. Numai asta nu-mi trebuia... Cătrănit, fac semnul crucii asupra câinelui și spun:

– Să dea Dumnezeu să-ți piară lătratul!

Apoi îi întorc spatele și merg mai departe. Câinele se îneacă și nu mai e în stare să scoată niciun piuit. Îl aud hârâind disperat, în încercarea de a lătra, dar nu mai poate. Parcă i s-a înfundat gâtul. Mare e puterea ta, Doamne!

La Bărcănești primesc ajutor și binecuvântare de la Părintele Constantin, preot de mir în această localitate, pe care îl întâlnesc întâmplător pe drum.

„Parcă am întâlnit cam mulți Constantini, Costici și Costeli în drumul meu”, îmi spun. Și tocmai când îmi spun asta trec pe lângă o cruce de piatră dedicată memoriei unui preot numit și el Constantin.

Din informațiile pe care le pun cap la cap aflu că n-am șanse să găsesc vreun motel sau vreo pensiune ieftină pe drum în jos, în bătaia pasului meu, și că ar trebui să mă abat din drum vreo doi kilometri. Dar, tocmai când îmi fac griji pentru asta, se ivește indicatorul care arată direcția Mănăstirii Țigănești. Sunt, până acolo, trei kilometri pe șosea și doi kilometri pe un alt drum.

Nu-mi prea surâde ideea să înnoptez la Mănăstirea „Țigănești”, mai ales după țigănia pe care am

văzut-o în împrejurimile Ploieștiului, dar, până la urmă, mă hotărâsc.

Și bine fac! Drumul către Mănăstirea Țigănești pare desprins dintr-o poveste.

Încă nu văzusem primăvară adevărată în drumul meu. Toți pomii care mărginesc drumul sunt înfloriți, împodobiți cu un veșmânt de flori albe. Pe acest fond, nici nu mai bag în seamă înțepăturile sătenilor.

- Unde mergi?, mă întreabă un om grasuț, radiind de bucuria de a putea râde de mine.
- Tu unde crezi?, îl întreb.

Atâta-i trebuie. Începe să urle de se cutremură satul:

- Aoleu! Săriți! A înnebunit lumea! Vine din Basarabia cu crucea-n spate și se duce la mănăstire, la măicuțe!

Strigătele lui mă petrec multă vreme, dar nu-l mai bag în seamă. M-au lătrat pe mine mulți până acum... Le dau, în schimb, câteva detalii asupra pelerinajului meu, parcă și niște pliante, altor curioși, aflați în piațeta din mijlocul satului.

La mănăstire, care nu e una de obște, ci una cu chilii particulare, sunt găzduit de Maica Ieronima, care își permite să treacă peste regula nescrisă invocată de țigănișteanul care m-a petrecut cu strigăturile lui pe drum, pentru că oricum găzduiește câțiva muncitori care lucrează la reamenajarea casei sale.

La mănăstirea aceasta, al cărei nume mă speriasse, am întâlnit o pace duhovnicească rară. Mă și mir că bucureștenii umblă prin munți să

caute mănăstiri deosebite, când au o asemenea perlă mănăstirească, atât de aproape.

Deasupra ușii din încăperea în care sunt găzduit e icoana Sfinților Împărați Constantin și Elena și devine clar cine mă ajută în pelerinajul meu.

15. BUCUREȘTI

Plec pe la cinci dimineața. Trebuie să ajung la lansarea cărțicelilor mele de „flori duhovnicești”, care va avea loc de la ora 19, la Librăria Predania.

Mă opresc la Crucea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu, unde sunt lătrat de o potaie parcă la fel de tâmpită ca aceea de la Bărcănești. Dacă nu o fi ajuns aici din prostia cuiva (crucile nu se apără cu câini), o fi învățat-o cineva să stea aici tocmai ca să-și bată joc de memoria acestui mare luptător... Dar câtă bătaie de joc nu au îndurat acești tineri devotați țării și credincioși! Încă și azi ne mai sunt prezentați ca niște criminali odioși...

Țin minte cum îi îndemna Căpitanul pe legionari să meargă pe jos în satele vecine localităților lor. Dar și pedeapsa pentru anumite încălcări ale buneicuviințe era tot mersul pe jos, de-a lungul și de-a latul țării. Codreanu știa că prin mersul pe jos se creează niște legături nevăzute între duhul omului și duhurile locurilor și ale comunităților întâlnite în cale. Nevăzute, dar puternice, o simbioză din care, dacă nu intră în ea și duhuri necurate, fiecare are de câștigat, fiecare se îmbogățește.

Iată ce spune Corneliu Zelea Codreanu în „Cărțica Șefului de Cuib”:

„Duminica și în zilele de sărbătoare cuiburile de toate categoriile: Frății, Cetățui, etc., trebuie să se obișnuiască a pleca în marș. Noi nu ne cunoaștem țara. Unii nu-și cunosc nici satul vecin.

În zilele de sărbătoare, pe ploaie sau pe vreme bună, iarna sau vara, să ieșim afară în mijlocul

naturii. Pământul românesc să devină un furnicar în care să se întâlnească pe toate drumurile mii de cuiburi alergând în toate direcțiile.

În timpul slujbei să se oprească la Biserica din cale.”

La Otopeni mă întâlnesc și vorbesc cu un călugăr care are metania tocmai la Sihăstria Rarăului. E un călugăr surprinzător, pentru că mai întâi se oferă să-mi dea niște bani, iar apoi îmi spune, insistent, că nu vrea să știe ce fac.

Apoi intru în București.

Domnul regizor Nicolae Mărgineanu vine după mine la Piața Aviatorilor. Voi locui până luni la el, prilej pentru a ne cunoaște mai bine și a discuta mai atent asupra unui proiect comun.

Va veni și Domnia Sa la lansarea de la Librăria Predania. Mai întâi trecem pe la Ziarul „Lumina”, unde suntem primiți cu căldură.

Cu câteva bidoane de vin luate de la Augustin, același Augustin care îmi spusese că nu mă susține în pelerinajul meu, reușesc să transform lansarea într-un eveniment dacă nu plăcut, cel puțin digerabil.

Pe mine unul mă plictisesc cumplit evenimentele de genul acesta, chiar și cele organizate de mine...

A doua zi o văd pe fetița mea și îi dau și ei cărțile mele. Sper să le citească și să meargă pe drumul Credinței. De câte ori o văd mi se strânge inima... Din cauza unor oameni cu mințile și inimile umbrite de puterea necuratului, a ajuns să trăiască într-o familie destrămată. Ca de obicei, mama ei scurtează întrevederea noastră, de frica

celor pe care aş putea să i le spun. Abia dacă îmi văd copilul pentru o jumătate de oră.

Cu această tristețe, ajung la întâlnirea cu Ciprian, în cafeneaua de la Muzeul Țăranului Român. Am surpriza să o găsesc aici și pe Adina Dinițoiu, o veche și dragă prietenă, cu care nu am apucat niciodată să vorbesc pe cât aş fi vrut (nici acum, pentru că mama ei își face apariția foarte repede), căreia îi dau două exemplare din cărțile mele.

Apoi, autorul volumului „Diavolul din pahar” se gândește să-mi ofere niște beri, dar își dă seama că nu mai are bani. Îi spun că am eu o sticlă de vin, pe care o putem bea în parc, ca niște alcoolici veritabili. Dar eu nu sunt alcoolic – beau doar de vineri seară până duminică seară, cât e dezlegare la vin, și probabil că și Ciprian face la fel.

Luăm două pahare de carton din cafea, iar apoi găsim un loc unde să ne putem bea vinul. Ciprian, care are vocația prieteniei, începe o discuție chiar despre aceasta. Regretă vădit grupul de scriitori din care făcea parte înainte să ajungă în mediul ortodox. Îl înțeleg. În mediul ortodox există foarte mult fariseism și foarte multă paranoia. Iubirea aproapelui se pierde în lucrături lipsite de scrupule ale tuturor contracandidaților la ceva, iar împlinirea dată de dobândirea unor virtuți – într-o nebulie egocentrică diavolească. Din această pricină e foarte multă dezbinare și foarte multă lipsă de înțelegere în acest mediu, al teologilor. E lucrarea diavolului, desigur. Dar lucrarea asta parcă face spini prea repede în mediul lor. Nu prea merită să le ceri ceva celor din acest mediu...

După ce bem vinul cu pricina, speriat și de faptul

că luptătorul împotriva alcoolului pare cam abțiguit și nevoind să-mi fac o faimă proastă în fața soției sale, îl conving să plecăm.

La domnul Mărgineanu mă așteaptă o discuție deosebită asupra cinematografului românesc, apoi ne uităm împreună la filmul Chudo / Minunea, în sufrageria sa împodobită cu frumoase icoane tradiționale.

Aflu acum și care e hramul bisericii la care vom merge a doua zi. Ar fi trebuit să mă aștept la asta: Sfinții Împărați Constantin și Elena.

Iar a doua zi, în biserică, aveam să văd și o preafrumoasă icoană a Maicii Domnului, ocrotitoare peste harta României.

16. AL DOILEA BRAȚ

Am reușit să găsim o linie de autocare, C&I, cu care sper să reușesc să îmi duc crucea până la Târgu Mureș, fără să o desfac.

Dimineață ajungem la Autogara C&I din Strada Ritmului. Din păcate, prima cursă spre Târgu Mureș e un microbuz, în care crucea nu are cum să încapă. Tot din păcate, șoferul se vedește a fi un mitocan. Dar și alt angajat al acestei firme, mai tuciuriu, mi se pare cam dubios, fapt ce mă determină să insist ca domnul Mărgineanu să se ducă acasă – de acum mă voi descurca singur.

Următoarea cursă, un autobuz, e peste două ore. Dar sunt bucuros că l-am scăpat pe domnul regizor de alte confruntări cu comportamentul cam țigănesc al unor contemporani ai noștri.

Crucea, pe care cu o seară înainte o învelisem în ziare, intră perfect în portbagajul de sub autobuz. Iar șoferul autobuzului pare să se dumirească în privința mea. Cred că mă văzuse zilele trecute pe drum.

La Târgu Mureș criticii literari Iulian Boldea și Dumitru Buda mi-au făcut rost de un loc de cazare la Universitatea Petru Maior.

Cobor la Autogara Mureșenilor, undeva în Vestul orașului Târgu Mureș, despachetez crucea și pornesc spre centru și spre Reghin, știind deja că locul de cazare, în preajma căruia mă voi întâlni cu Dumitru, dar și apartamentul lui Dumitru sunt tocmai în drumul meu.

Prefer să plec purtând crucea chiar de aici, din

Cartierul Mureșenilor, pentru a fi sigur că cele două părți ale acestui braț al Crucii mele vor fi egale. Dar Dumnezeu a rânduit deja să fie așa.

Prietenul Dumitru Buda mă așteaptă în fața facultății și mă cazează acolo, apoi mă conduce până la el.

Soția sa, Amalia, e medic ginecolog, dar refuză să facă avorturi. A trebuit, totuși, să facă, în facultate, ca să învețe cum se procedează. Acest lucru pare să nu-i dea pace, mai ales că marea lor dramă e că nu au copii... Sper ca Dumnezeu să le împlinească visul de a avea prunci. Amalia e o gospodină de elită și gătește excelent.

A doua zi dimineață îl voi saluta pe Dumitru din mers, apelându-l pe mobil, după cum ne-am înțeles, atunci când trec pe sub geamurile sale.

Până la Reghin, unde plănuiesc să mă opresc, mă iau în primire câteva rânduri de sectari. Deja îi cunosc de la prima privire, după felul în care mă abordează, dar chiar și după felul în care se opresc în fața mea.

– *Nu ăsta cruce trebe poartă la tine, îmi zice un țigan ungur sectar.*

Altul se minunează că îi spun că e sectar înainte să apuce să scoată o vorbă.

– Se vede?, mă întreabă, parcă mândru de sine.

– Da. Și se mai vede și că sunteți în rătăcire...

Alții mă înconjoară, la intrare în Reghin, în stilul lor caracteristic, oarecum agresiv.

– De ce nu stai să vorbim?, mă întreabă unul. Domnul Hristos n-ar fi făcut așa.

– Nu stau să vorbim pentru că știu că sunteți

sectari și știu ce vreți să-mi spuneți.

Altul avea să mă oprească a doua zi, la intrare în Deda, și, văzând că, după vreo două replici, nu mai vreau să stau la taclale cu el, avea să strige după mine:

- De ce nu vorbești cu mine?!
- Botează-te în Biserică și după aia vorbim. Până nu te botezi nu avem despre ce să vorbim.
- Sunt în rătăcire?
- Da, ești!, aveam să-i strig și eu.

Poate ar fi trebuit să cheltui mai multe vorbe cu acești sectari, dar să nu uităm că aveam de partea mea un mare ascendent moral: puterea exemplului. Umblam cu o cruce mare în spate, după cuvântul Mântuitorului: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” (Matei 16,24; Mt 10,1; Mc 8,34; Mc 10,21; Lc 9,23; Lc 14,27)

Interesant e că toți acești sectari mă „atacau” doar în preajma „sinagogilor” lor.

Ajuns la Reghin, o apuc pe ruta ocolitoare, pe care e o pensiune. Despre pensiunea asta am citit o notă pe internet. Se spunea în această notă că oamenii de la acea pensiune sunt interesați doar de bani. Cam așa și pare să fie. E scump, condițiile nu par grozave, iar recepționera îmi spune că nu poate fi vorba de vreo reducere. Plec mai departe. Ajung, până la urmă, la altă pensiune foarte scumpă, din capătul orașului. La „Valea Regilor” unde administratoarea se îndură să-mi facă o reducere consistentă.

Cu tot cu reducere, plătesc o sută treizeci de

lei, cât mi se cerea și la pensiunea de pe variantă, dar aici sunt cu totul alte condiții, iar oamenii sunt amabili.

Ba chiar una dintre îngrijitoarele pensiunii pare încântată de pelerinajul meu și mă va aștepta a doua zi, când trec prin satul ei, în drum, împreună cu copiii ei.

17. O URARE DE NU TOCMAI BINE

Următoarea mea țintă e Pensiunea Călimani de la Iod, sat așezat în Defileul Mureșului.

Despre sectarul pe care l-am întâlnit la intrare în Deda v-am povestit în capitolul anterior. Tot în Deda, dar mai către ieșire, mă ajunge din urmă, cu bicicleta, un om. E Ion, un pensionar pe care l-am întâlnit la Moglănești și îl voi întâlni din nou la Humor, venit să mă viziteze, mulțumită faptului că nu plătește transportul cu trenul, pentru că a lucrat la CFR.

Mai interesantă e povestea venirii sale la Humor, de după pelerinajul meu. CFR-ul a intrat în grevă chiar în vreme ce el era în tren, iar trenul a fost oprit pentru două ore în Vama, așa că a trebuit să mă duc cu mașina la Vama ca să îl iau. Avea cu el o toacă, pe care vroia să o dăruiască Mănăstirii Voroneț la hramul ei, iar toaca îl împiedicase să ia vreo ocazie.

La Voroneț îi primesc toaca, dar nu vor să-l primească peste noapte. Îl refuză și schitul de după Voroneț, dar și maica stareță de la Mănăstirea Humorului. O mănăstire care nu primește pelerini e, după părerea mea, un azil stalinist. Primirea străinilor e lege în Vechiul Testament, lege socotită atât de importantă de Domnul Hristos încât apostolii primesc poruncă să-și scuture praful de pe sandale când ies din așezările în care nu au fost primiți. Iar despre acele așezări Domnul a zis că le va fi, în Ziua Judecății, mai greu decât Sodomei și Gomorei.

Pentru mine e evident cât de mare e porunca primirii aproapelui, pentru acești călugări... nu. Ba chiar starețul de la schit mă întreabă, mios, prefăcut, de ce nu îl duc la mine. Iar după ce îi explic că n-am decât un singur pat, îngust, și o singură încăpere, în loc să se gândească că el are mai multe corpuri de clădire decât viețuitori, mă îndeamnă, parcă cu perversitate, să dorm pe jos... Lucru pe care, de asemenea, nu pot să-l fac, pentru că nu am nici măcar o saltea și nici prea mult loc pentru ea...

În cele din urmă, Ion ia decizia să se întoarcă la Deda. Și chiar găsim un tren, pe la ora 15. Își ia bilet până la Toplița. La Deda va face întrerupere, iar vineri se va duce la Moglănești. Îi urez să nu mai prindă vreo grevă.

Dar să ne întoarcem la Deda. Ion mi-a adus niște plăcinte, pe care le înghesui în rucsac. Stăm pe un cap de pod de la marginea drumului și povestim.

- Trebuie că ai făcut ceva tare rău, dacă faci asta. E canon sau e de la tine?, caută Ion să mă tragă de limbă.
- Nu e canon, îi răspund. Și nu îi mai povestesc păcatele mele.

Mă gândesc că poate mă va chema peste noapte la el, că aș putea să fac asta, pentru că nu mai sunt grăbit, dar și că, pe de altă parte, aș vrea să mai fac vreo zece kilometri. Din păcate, cei zece kilometri mă vor mai costa o noapte de pensiu-ne... Fără acești kilometri, cu toate că acum, după scurtarea celui de-al doilea braț, am timp destul, nu aș mai face fiecare jumătate a celui de-al doilea

braț în câte trei zile, cum mi-am propus. Cum Ion nu mă cheamă la el, plec mai departe.

Drumul merge mai bine, după cum mă și gândisem când am făcut planul inițial: am deja antrenament.

Ajung la pensiunea de la intrarea în satul Iod, unde doi tineri angajați mă privesc cu foarte mare suspiciune. Mai mult, unul dintre ei, recepționarul, îl sună pe patron ca să-l întrebe dacă am voie cu crucea înăuntru. Acela nu-mi dă voie. Abia după ce vede banii, cei o sută de lei, din care nu vor să reducă nimic, suspiciunea recepționarului pare că se mai șterge. Dar tot nu mi se dă voie cu crucea în pensiune.

Toată povestea asta, dar mai ales înfumurarea patronului, care a răspuns neliniștii mele în privința crucii cu „Sunt doar două lemne”, comparând-o, cred, cu avuțiile lui, mă vor indispune destul de tare. Dar nu știu unde aș găsi următoarea pensiune. Și deja am plătit...

De dimineață îi voi spune recepționarului, care așteaptă în hol, poate de frică să nu plec cu ceva, că, dacă patronul nu se întoarce la Dumnezeu, în câțiva ani va rămâne din pensiunea lui, acum atât de aranjată, doar chioșcul din curte în care au stat cele „două lemne” ale mele. Am simțit, în inimă, că trebuie să-i spun asta.

Dar ploaia care mă cuprinde în această dimineață mă face să mă întreb dacă nu cumva nu am greșit... Papucii au deja crăpături în tălpi, iar apa care se strânge pe drum în bălți mari îi morfoleşte de îndată.

Până în această zi ploile mă ocoliseră în chip

minunat. Încerc să văd în ce măsură această ploaie are legătură cu întâmplările de la Pensiunea Călimani din Iod. Am simțit că trebuie să le spun să se întoarcă la Dumnezeu, dar poate că le-am spus asta cu ură și ar fi trebuit să le-o spun altfel, căutând binele lor...

Bocancii îmi sunt uzi și înaintez cu greutate prin ploaia șfichiuitoare. Când ploaia se potolește, observ cât de repede se usucă toate, până și bocancii mei. Parcă un vânt imperceptibil ar fi suflat asupra lumii și toată umezeala s-ar fi dus.

Nu e cald, nu căldura e motivul acestei schimbări.

Observ, din nou, frumusețea Defileului Mureșului. Munții care îl străjuiesc în partea Răsăritului sunt cu totul ieșiți din comun. Unul dintre ei are formă de tron și se numește Scaunul Judecății. Oamenii locului cred că pe el are să șadă Domnul Hristos în clipele de pe urmă. Alt munte are formă de piramidă. Admir acești doi munți aflați pe mâna stângă a drumului meu, apoi intru în Toplița.

Cum am mai spus, Toplița e lungă. Fac aproape zece kilometri până la Mănăstirea Sfântul Ilie și mă gândesc să înnoptez acolo.

– Poate acum vor fi mai primitori, îmi zic în mintea mea.

În plus, aici am trimis câteva pachete cu cărți și pliante. Dar aceia nu sunt deloc primitori. Sunt trimis să vorbesc cu Părintele Miron, dar Părintele Miron nu are de gând să vorbească cu mine. Stă pe un scaun într-o încăpere de lângă altarul bisericii și citește pomelnice. Îmi spune să aștept. Aștept un sfert de oră, apoi mă prezint iar în fața lui,

spunându-i ce-i cu mine și că sunt obosit.

Nu se sinchisește de mine:

- Sunt ocupat, îmi spune.
- Bine, îi răspund, atunci mă duc la cealaltă mănăstire, pentru că acolo nu sunt atât de... nesimțiti.

Și plec. Am fost poate prea dur?

Mă rog Lui Dumnezeu să îmi ușureze drumul până la Moglănești, să vină o mașină care să mă ducă cei trei-patru kilometri pe care trebuie să-i fac abătându-mă din drum. Și chiar după ce mă abat din drumul meu, chiar lângă mine, în stație, oprește un autobuz foarte spațios, în care îmi încap și crucea. Totul se rezolvă în chip minunat. Cu doi lei ajung în dreptul mănăstirii în cinci minute și încep să urc pe deal.

La Moglănești sunt primit foarte bine, ca și data trecută. Se simte că aici există obiceiul găzduirii pelerinilor.

A doua zi dimineață, vineri, mă întreb dacă să plec mai departe, în pofida ploii. Dar Părintele Onisim, pe care l-am trezit iar ca să mă spovedească, îmi spune să mai rămân până luni, să mai treacă ploile. Cu binecuvântarea Maicii Starețe, rămân.

18. MOGLĂNEȘTI

La Moglănești e cum nu se poate mai bine. Sunt singur într-o încăpere care îmi place foarte mult, atât din pricina icoanelor de pe pereți, aranjate aproape la fel cum mi-am aranjat eu icoanele în căsuța de la Humor, datorită măsuței pe care am transformat-o în masă de scris, cât și datorită faptului că jumătate din odaia mansardată e mai ridicată decât restul încăperii. Cele două trepte de lemn care fac trecerea de la un nivel la altul dau acestei camere un aer deosebit, „artistic”. Aici încep să scriu această istorisire.

La plecare, Părintele Onisim îmi cere să-l rog pe Părintele Ioan de la Sihăstria Rarăului, duhovnicul meu, să se roage pentru obștea de aici.

- Să se roage el, așa, ca un călugăr adevărat, îmi spune Părintele Onisim.

Mare faimă are Părintele Ioan.

Duminică reușesc să-mi recuperez cărțile de la Mănăstirea Sfântul Ilie. Le aduc la Mănăstirea Moglănești și i le dăruiesc Părintelui Onisim.

Iar luni de dimineață plec mai departe.

19. ȘURA HAIDUCILOR

Luni dimineața plouă. Bocancii mi se morfolesc de îndată. Am vrut să-mi cumpăr niște cizme de cauciuc de la Toplița, dar am renunțat. Bocancii m-au ținut până aici, în chip minunat. În fapt, sunt niște papuci mai zdraveni, din piele întoarsă, galbenă, cumpărați de la Second Hand.

M-am gândit să fac cu ei tot pelerinajul și să îi păstrez ca amintire a lui.

Așa că de la Toplița mi-am luat doar niște teniși cu care am umblat pe la Moglănești, până mi s-au uscat papucii.

Către prânz, ploaia se potolește. Bocancii mi se usucă imediat. Urc către Borsec pe frumoasele serpentine ale muntelui din care țâșnește minunata apă minerală.

Pe drum se oprește în dreptul meu un om cu un Logan și îmi întinde niște covrigi. Nu îi iau, pentru că postesc. Îi dau eu, în schimb, un pliant cu pelerinajul meu și îi explic că am mai tăiat din el.

Cumva simt că prin covrigi a căutat să mă testeze.

La Borsec mă interesez pe unde aș putea să înnoptez. Cea mai bună idee pare să fie să ajung până la hanul de la Corbu.

Ajung cu bine la acest han, frumos și primitor, numit „Șura Haiducilor”. E mult mai ieftin decât pensiunea la care îmi petrecusem ultima noapte.

20. ISPITE DE SFÂRȘIT DE DRUM

A doua zi, de dimineață, trec prin cel mai credincios sat pe care l-am întâlnit în călătoria mea. Oamenii de aici se întrec să-mi iasă în cale. E satul Bradu, de la intrarea în Județul Neamț.

Dar înainte de a ajunge aici mai avusesem o surpriză. La benzinăria de la ieșirea din Tulgheș mă așteptase omul care mă îmbiase cu covrigi în ziua precedentă. Îmi mulțumise „pentru ce faci pentru noi” și îmi dăduse o sută de lei.

Așadar, ziua începuse cum nu se poate mai bine. Dar, după ce trec de Bradu, începe iar ploaia. Parcă mai înțețită decât în zilele trecute. Încep să mă gândesc să mă opresc mai înainte de Petru Vodă. Știu, de pe Internet, că e o pensiune la Grintieș. Dar la pensiunea asta, în jurul căreia roiesc personaje mult prea vesele pentru o zi de post, nu sunt primit, așa că merg mai departe.

Apoi, după o discuție telefonică cu o măicuță de la Petru Vodă, care îmi spune că ar trebui să înnoptez trei kilometri mai sus, la mănăstirea de călugări, am iar ispita de a mă opri la o pensiune.

Deși ploaia se mai domolește, puterile și voința mea sunt cam pe ducă. Și mi se pare că nu mă ajută nimeni. Drumul de la Grintieș până la Poiana Largului mi se pare nespus de lung. Iar la intersecția cu drumul care vine de la Vatra Dornei, chiar în acea intersecție de la capul podului, mă mai așteaptă o surpriză. E oprită acolo o utilitară portocalie, cu număr de Suceava, cu niște muncitori echipați și ei în portocaliu.

Când mă vede, unul dintre ei pune mâna pe o lopată și începe să izbească cu ea în stâlpul indicatorului din scuarul intersecției și în pavaj.

– Huooo!!! Nebunule!!! Piei, satană!!!, începe să strige ăsta, făcând un zgomot asurzitor.

Și mă face în toate felurile. Dar nu-l bag în seamă, ci trec mai departe pe pasarela podului.

Cei trei oameni în portocaliu se urcă în dubița utilitară și vin și ei de-a lungul podului. Când ajung în dreptul meu îmi mai strigă vreo câteva, apoi opresc de cealaltă parte a podului, în intersecția unde se deschide drumul către Petru Vodă și Târgu Neamț.

În acea intersecție e o pensiune. Trec cu pași mășurați chiar pe lângă autoutilitara oprită în centrul intersecției și intru în pensiune.

(Cumva, în încercarea asta a mea de a scurta această etapă de drum stă, la nivel semi-conștient, și vorba zănată pe care mi-a spus-o un preot român din Scoția, anume că nu voi putea face „patruzeci de kilometri pe zi, de la Tulgheș la Petru Vodă, pe drum de munte”... O prostie. Preotul ăsta habar nu are că râurile, deci și Bistricioara, nu curg la deal. Dar pe multe le încurcă el. Se pare că, cu cât sunt mai „teologi” și se cred mai grozavi, cu atât preoții noștri se rup de Duhul Sfânt, care nu i-ar lăsa să vorbească în afara Adevărului. Din păcate, unii dintre ei spun multe aiureli, iar tendința firească a omului e să îi creadă.)

Dar nu mă pot primi la acea pensiune. Întreb dacă mai e vreo pensiune și pe lângă mănăstire și mi se spune că da.

Nu mă deranjează că nu sunt primit aici. Chiar

mă gândeam că Părintele Justin vrea să înnoptez la el și că de asta nu am găsit loc la Grințieș. Și iată că așa și pare să fie. Cu aceste gânduri, birui ispitele care mă prinseseră în mrejele lor: că nu voi fi bine primit la mănăstire, așa că ar fi bine să înnoptez la vreo pensiune, că oamenii locului nu sunt așa de credincioși cum speram eu să fie nemțenii și tot așa.

Pe undeva, mă apasă și gândul că nu mă ajută nimeni, că lucrarea mea nu are roade. „Măcar cei de la Mănăstirea Paltin ar fi trebuit să știe ce fac...”, îmi tot spun, „măcar ei...”

Urc și cei câțiva kiloemtri pe care mi-ar fi plăcut să găesc un sprijin și ajung cu bine la mănăstire.

Aici grijile mele se spulberă: sunt destul de bine primit.

Iar aproape de Miezul Noptii mai am o surpriză: vine în încăperea mea un călugăr de la Mănăstirea Sihăstria Rarăului. Dar e târziu și nu apucăm să vorbim. În plus, eu sunt încă prins de o anumită dezamăgire în privința călugărilor. M-aș bucura să fie toți înainte-văzători și să rezolve problemele oamenilor cu adevărat.

M-a întărit în ispitele ultimelor zile vorba Părintelui Onisim, de la Moglănești, care m-a atenționat că aceste ispite vor veni.

21. ULTIMA ZI

Îl salut pe monahul de la Sihăstria Rarăului, pe care l-am trezit cu pregătirile mele, și plec.

Vremea pare bunicică, dar mi se pregătește o surpriză. Cum încep să urc muntele, începe ploaia. Apoi ploaia se transformă în chiciură ca să ajungă, spre vârful muntelui, o ninsoare înviforată.

Mi-au înghețat mâinile pe cruce într-atât încât nu mai pot scoate pliante din buzunarul fâșului. Sunt oprit de niște agenți de pază care treceau pe lângă mine într-o mașină și îi rog să-și ia singuri pliante din buzunarul meu. Mi-au înghețat și picioarele în bocanci. La coborâre, în primul sat, la primul magazin, îmi cumpăr pungi de zece bani, îmi schimb șosetele și îmi învelesc picioarele în aceste pungi. Așa mai merge!

Nu știu unde voi lăsa crucea când voi ajunge la Târgu Neamț, iar gândul acesta mă frământă.

Mă rog să facă Dumnezeu să găsesc pe cineva care să o primească.

Trec de drumul Sihăstriei, apoi de Schitul Braniște – unde doi călugări se uită lung, de departe, după mine – și-ajung cam în dreptul Mănăstirii Neamțului, unde îmi iese în cale un om.

Omul e paznic și îngrijitor la rezervația de zimbri și e foarte curios să știe ce fac. Îi explic. Îi spun și că n-am cui să-i dau crucea și se învoiește să o ia el.

Locuiește la una din casele din spatele Bisericii din Humulești, chiar pe ulița pe care locuise marele povestitor Ion Creangă, azi strada care îi poartă

numele. Mă va aștepta acasă, pentru că el va ajunge mai repede, cu o ocazie.

Îi mulțumesc Lui Dumnezeu pentru că a rânduit lucrurile atât de bine.

La Humulești trec pe lângă postul de poliție, iar polițistul mă oprește. Dar sunt extrem de liniștit: pelerinajul meu s-a sfârșit. Cum nu are ce-mi face, polițistul, care a vorbit la telefon cu șefii lui despre mine, îmi dă drumul.

Câteva mașini opresc în preajma mea, ca șoferii lor să mă întrebe ce e cu mine. Ar fi fost bine să fie așa tot drumul meu...

Într-un târziu, ajung la Vasile, așa îl cheamă pe omul care primește crucea, și așezăm crucea sub un copac în grădina lui.

În vreme ce mănânc în casa lui Vasile, ne mai și povestim unele și altele.

Omul e credincios, iar băiatul lui, care lucrează împreună cu el, a făcut Seminarul Teologic.

În timpul discuției, sfătos cum sunt, încerc să-i sugerez lui Vasile ce să facă cu crucea – poate să o dea cuiva care face un schit etc, dar el mi-o taie scurt și cu multă dreptate:

- Nu trebuie să plănuim nimic. Să vedem ce va rândui Dumnezeu să fie cu ea, la cine va vrea Dumnezeu să ajungă.

Iată cum primesc, în câteva cuvinte, o veritabilă lecție de Credință.

În aceeași seară, cu o succesiune de trei ocazii, ajung la Humor.

Aici mă așteaptă o surpriză nu tocmai plăcută... Din pricina ploilor din ultimele zile și a acoperișului învechit, apa a început să se infiltreze prin tavan.

Dar acum mă gândesc la altele... Ce să fac? Cum va fi viața mea de acum înainte? Spre ce să mă îndrept?

La sfârșitul acestui pelerinaj mă încearcă sentimente contradictorii. A meritat? Reacția oamenilor a fost mai degrabă de indiferență...

Mi-am mai și dat peste cap canonul de rugăciune, pentru că pe drum, cu binecuvântare de la duhovnic, nu am mai făcut metanii sau închinăciuni...

Dar, dacă nu l-aș fi făcut, aș fi regretat toată viața. Așa, odată încheiat, mă rog să fie primit de Dumnezeu ca rugăciune pentru mine, pentru cei dragi mie, pentru toți cei din neamul meu și pentru țara noastră.

Sunt câțiva oameni pentru care această cruce asupra României, această sabie înfiptă între solzii balaurului care a pus stăpânire pe inima Bucureștilor, are importanța ei.

PAȘI CĂTRE CASĂ

ROMANIA – BELGICĂ ȘI RETUR

sau

CUM AM DEVENIT PATRIOT

1.

Pe 27 iulie 2012, în ziua Sfântului Pantelimon, aterizez pe aeroportul din Dortmund.

Am în spate un rucsac verde cu aer soldățesc, iar în picioare niște adidași noi, cu talpă subțire, cumpărați de la Carrefour cu 80 de lei. Nimic voluminos, nicio haină groasă.

Ajung pe jos în prima stație de cale ferată, după cum îmi făcusem planul pe Google Maps, iar acolo, din pricina faptului că nu am monede sau bancnote potrivite pentru automatul de bilete, pierd unul sau două trenuri. Mă întorc în zona locuită și schimb.

Ajung în Köln când după-amiaza a pornit deja către seară. Bat străzile mănăstirilor, bisericilor și Caritasurilor, căutându-mi un adăpost, dar nu găsesc pe nimeni.

Când mă întorc la Sfântul Pantelimon, și îmi dau seama că acolo au și locuri de cazare, îmi răspunde la interfon o femeie.

- Mă numesc Marius. Sunt din România. Aș vrea să dorm aici, îi spun, în sărmana mea germană.
- Nu se poate, îmi răspunde.

- Dar nu am unde să dorm...
- Sunt pline străzile de oameni care nu au unde să doarmă.
- Dar eu sunt creștin...

Plec de acolo dezamăgit. O mare și frumoasă catedrală, închinată tocmai Sfântului Pantelimon, cu o curte plină de chilii în care se adăpostesc niște tineri care fumează afară...

Köln-ul e dezolant. Mizerie, bețivi și oameni care par să nu aibă locuință.

Mă hotărâsc să plec. Voi merge în Belgia, unde am un prieten – pe Nicușor Mihalache, cu care am fost coleg de bancă în liceu. Obosit, ajung la Gara Centrală, unde cumpăr un bilet pentru Bruxelles.

Cu două schimbări de tren, la Aachen și la Liège, voi străbate cei o sută de kilometri care mă despart de capitala Europei în șapte ore. La Liège dorm pe o bancă vreo trei. Somnul îmi e tulburat de o femeie dolofană, îmbrăcată sumar, care se ține după un trecător strigând destul de ascuțit „Monsieur ! Monsieur !” și de o patrulă de poliție care caută să vadă cine suntem cei care dormim acolo.

2.

I-am trimis lui Nicușor un email din Köln, și îi cunosc adresa dintr-un alt email, dar nu mă îndur să îi cad pe cap chiar în zorii zilei, așa că nu mă opresc la Leuven.

Ajung dis-de-dimineată la Bruxelles și cobor de la Gara Centrală spre Bursă. Îngrozitor. Oameni întinși pe toate spațiile verzi și chiar și pe stradă, care beau, dorm și își fac nevoile în același loc.

Cutii de bere, sticle și gunoaie peste tot. Plus câteva mașini ale gunoierilor care par să se lupte zadarnic cu acest dezastru. Pentru că pare clar și pentru gunoieri că nu vor reuși să facă nimic în fața acestui peisaj dezolant.

„Nu e de mine”, îmi spun. „Aici nu e de mine.”

De la un Internet Café îl sun pe Nicușor care îmi spune cum să ajung la el.

3.

Apoi, duminică, mergem la liturghie la Namur, la mănăstirea românească, iar eu rămân acolo. Măicuțele sunt primitoare și mă vor lăsa să locuiesc acolo o săptămână, ca să îmi caut de lucru în capitala Walloniei.

Bat în fiecare zi străzile Namurului, în căutarea unei slujbe. Nu știu ce caut. Mi-am făcut un CV cu titlul „Infografist sau Om de Menaj”. Cobor de la Vedrin, sătucul care adăpostește mănăstirea, la Namur pe niște drumuri foarte frumoase, prin pădure. Aceste drumeaguri sunt amenajate special pentru bicicliști și pietoni.

Găsesc muri și aluni pe marginea acestor drumuri și mă opresc uneori ca să mă înfrupt din mure. Alunele încă nu s-au făcut.

Nu-mi găsesc de lucru. Wallonii mă privesc cu neîncredere. În biserici sunt câțiva oameni care se roagă. O întreb pe o femeie întâlnită într-o biserică dacă știe vreo slujbă și îmi răspunde că nu, pentru că nici ea nu are. Dar, cum se întâmplă și cu alți credincioși, nu pare necăjită de situația ei. Apoi îl întreb pe un om de la o cafenea care a pus

un anunț în vitrină, iar el îmi zice că nu caută „*un persoană, ci o persoană*”. Las CV-uri în dreapta și în stânga, la mai toate firmele pe care le întâlnesc.

Pe stradă văd mai multe afișe care ne cer să salvăm pisicile vagaboande, apoi, într-un squar de lângă gară, văd o familie de șoareci zdraveni, mai lungi ca palma, înfruptându-se din resturile civilizației. Minteă europenilor a cam luat-o razna.

4.

După o săptămână renunț la gândul de a munci la Namur. Îmi iau rămas bun de la măicuțe, mai cu seamă de la Maica Stareță Mariami, și mă întorc cu Nicușor la Leuven.

Ei vor pleca în țară pentru trei săptămâni, ca să își ia copiii lăsați la bunici, iar eu voi locui la ei în perioada asta.

Totuși, ca măsură de precauție, îmi rezerv un bilet de avion pentru România. Companiile Blue Air și Wizz Air le oferă celor care își fac rezervări din timp bilete de avion la prețuri excelente. Al meu costă 28 de Euro, din care, dacă nu voi zbura, voi pierde doar 11 Euro, rezervarea.

5.

După încă vreo săptămână de căutări sunt pe cale să mă las păgubaș. Poate Dumnezeu nu vrea să rămân aici. Dar, undeva în adâncul inimii, tot mai am o speranță în a-L îndupleca. Îi scriu Înalt Preasfinției Sale Serafim, Mitropolitul Austriei, Germaniei și al Europei de Nord, să se roage pen-

tru mine și să mă binecuvânteze. Binecuvântările Preasfinției Sale mi s-au dovedit a fi minunate.

Primesc răspunsul la emailul meu, cu binecuvântarea cerută, chiar a doua zi dimineața.

Ei, bine, la doar două ore după ce am primit binecuvântarea, pe la 10 dimineața, trec în autobuzul 358 prin fața atelierului tipografic la care voi lucra, sun la numărul din vitrină, mi se cere să trimit un CV, la 11 îl trimit, iar la 12 sunt invitat la firmă, unde la 12.30 și ajung. Sunt hotărât să lucrez, așa că slujba nu-mi scapă.

6.

Dilayprint. Firma la care lucrez îi aparține unui turc care a avut o afacere în România și o rupe pe românește. El mă va simpatiza de îndată, asemenea și asociatul său, dar între colegi, din pricina râvnei mele, voi avea parte de o primire extrem de dură. În fapt, din partea unuia dintre ei, Caner (căruia eu îi voi spune, mai aproape de pronunția turcească, „Genel”). Genel Bulut (a se pronunța „Bîlît” – Doamne, ce limbă mai au și turcii ăștia!), un vlăjgan de aproape doi metri, mereu încrunțat, îmi va pune chiar un cutter la gât, amenințându-mă că mă va omorî, fără ca eu să îi fac intenționat vreun rău. Se vrea șef și are impresia că eu, pentru că știu mai multe decât el, îi pot lua locul. Are și scuze: i-a murit tatăl când era mic, iar maică-sa s-a recăsătorit.

Patronul, Nevzat, a avut câteva magazine de haine la mâna a doua, la Bistrița. În plus, a mai avut înaintea mea o graficiană română, pe

Victoria, pe care a dat-o afară din motive pe care apoi le-a regretat.

Ferhat, „asociatul”, care va pleca foarte repede de acolo, e genul de „băiat de viață” – fumează „ca un turc”, are blugi cu prohabul „artistic” înșesat cu ace, vine uneori tremurând puternic (beat? drogat?) la servicii și le face ochi dulci mai tuturor femeilor.

În câteva luni va pleca de la atelier, luat pe sus de Poliție, în urma unui scandal cu falsificări de acte de plată către firme care vor să facă împrumuturi de la bănci.

Caner, e un băiat mare și, cel puțin în aparență, prost. Victoria mi-l va descrie drept „cel mai prost turc pe care l-a întâlnit ea în Belgia”. Dar această aparență prostie e compensată de o ambiție fără limite și de viclenie. Caner are un scop – să facă bani și să ajungă cât mai sus, iar toate lucrurile din jurul acestui scop sunt, pentru el, lipsite de valoare, poate chiar de sens. Are o privire oarbă, care nu lasă loc în ea pentru nicio sclipire de inteligență.

Deși e de vreo cinci ani în Belgia, nu știe decât douăzeci de cuvinte în franceză, pe care nu le folosește cum trebuie, iar aceasta accentuează senzația că e prost. Eu voi auzi cel mai des de la el vorbele „T’as fais quoi ?” (pentru „Ce faci?”), care numai într-o franceză acceptabilă nu sunt...

Voi avea mult de-a face cu el, pentru că mă simte ca fiind „concurrentul” lui. Într-una din zile îmi pune un cutter la gât și îmi spune „Dis merci”. Asta, în franceza lui primitivă, ar trebui să însemne „Dis merci que je ne te coupe pas la gorge”.

Îi explic, în franceza mea școlită, că, dacă omori pe cineva îi iei toate păcatele asupra ta. Nu cred că înțelege ceva, dar tonul pe care îi vorbesc îl calmează. Nu e neapărat un băiat rău, mă voi convinge de asta în anul petrecut acolo, dar are mintea stricată de ceva. Dar de ce? Aveam să aflu de necazurile lui din copilărie un pic mai târziu...

Nevzat, patronul, e obsedat de bani. Se pretinde un om credincios, dacă mahomedanismul se poate numi credință, ceea ce nu prea cred, dar adevăratul să „zeu” e Mamona.

Îmi spune să umplu bine sacii de gunoi, care costă 0,2 Euro bucata, ca să facem economie, noi care facem mai mult de 800 – 1000 de Euro pe zi, în condițiile în care practicăm prețuri de-a dreptul nemiloase. Ar avea oarecari circumstanțe atenuante – are trei copii și e prins de pasiunea de a construi case. Dar obsesia lui a depășit de mult limitele firescului. Îi spun ca măcar să nu se roage pentru bani, pentru că asta e o mare prostie.

Gediz, cel care după câteva luni va deveni subalternul meu, nu știe ce să creadă. Are doar 23 de ani și vede lumea cu ochi abia deschiși. Cam spre păcate. I se pare nedreaptă o lume în care el trebuie să asculte de un patron ca Nevzat și de un șef precum Caner. Îmi spune că am o mare șansă – aceea de a nu cunoaște limba turcă și de a nu înțelege tâmpeniile pe care aceștia le vorbesc între ei. Îl cred. Până la urmă, dezamăgit de salariul mic care i se oferă, și profitând de faptul că tatăl său, militar, diplomat, angajat al NATO, se întoarce în Turcia, se va întoarce și el în țara sa.

7.

La doar câteva săptămâni după ce am început să lucrez la ei, le-am dat „turcilor mei”, fiecăruia în parte, „Noul Testament” în limba turcă.

Am obținut această carte rarisimă prin voia Lui Dumnezeu, de la un reverend pe care l-am întâlnit într-un loc unde am mers anume ca să caut așa ceva, deși nu erau șanse mari să și găsesc.

Să vedeți cum a fost: într-o zi a postului Adormirii Maicii Domnului, pe când îmi căutam de lucru, am intrat într-un „snack”, adică într-o kebabărie de pe Chaussée de Louvain și i-am cerut omului de la tețghea o porție de cartofi prăjiți. L-am întrebat și dacă face cartofii la un loc cu carnea, pentru că atunci nu aș mai cumpăra, pentru că postesc. „Și noi postim”, mi-a spus „turcul”. „Noi suntem ortodocși.” M-am bucurat tare mult să găsesc niște „turci” – de fapt, zic ei, niște armeni – ortodocși și am rămas cu mintea la ei. Cum a venit prima dispută religioasă cu patronul Nevzat, cum m-am dus la snackul ortodocșilor armeni din Turcia, să caut cărți în turcă.

Și, prin Voia Lui Dumnezeu, prin minune, le-am și găsit. La tețghea era fiul celui care mi-a vorbit prima dată, iar acela m-a trimis mai la vale, către Piața Méiser, unde e o croitorie care aparține tot tatălui său. Am coborât cei o sută de metri, am ajuns la croitorie, am întrebat de traducerea Evangheliilor în limba turcă, iar unul dintre clienții turco-armeanului s-a dovedit a fi reverendul Gabris, turc lutheran, care mi-a dat un Nou Testament în turcă și mi-a promis că îmi va aduce alte trei la

servici. Și chiar a făcut asta, a doua zi.

Numai cine a călătorit departe de casă poate să înțeleagă ce minune e ca un străin, care știe puține locuri într-un oraș, să caute ceva aproape de negăsit, ba chiar – din pricina înverșunării în stricăciune a musulmanilor – aproape de neimaginat, într-un loc unde a găsit un indiciu vag, și chiar să găsească ceea ce caută, exact acolo.

8.

La turci duc o luptă înverșunată împotriva pentagonului, această așa-zisă stea cu cinci colțuri, care este, de fapt, un simbol satanist. Stau și îi explic asta fiecărui turc. Lumina stelelor de pe cer nu face cinci colțuri, ci, vizibil cu ochiul liber, opt. Patru mai mari, în formă de cruce dreaptă, și patru mai mici, în spațiile dintre brațele acestei cruci.

Această „reprezentare a stelelor” cu cinci colțuri e de dată foarte recentă.

În tradiția iudaică exista Steaua lui David, cea cu șase colțuri, formată din două triunghiuri intersectate, care are semnificații clare : ceea ce este sus este și jos (iar noi creștinii am putea adăuga – sus: Sfânta Treime, jos: omul, care e trup, minte și suflet). În același timp, noi creștinii știm că Steaua lui David este Domnul Hristos, pe când iudeii folosesc acest simbol fără să-i dea conținut duhovnicesc.

Pe lângă această reprezentare a stelelor, mai există, în tradiția noastră heraldică, reprezentări cu șapte și, cel mai aproape de adevărul simțurilor, cu opt colțuri. Steaua cu cinci colțuri, aflată acum pe o mulțime de steaguri și monede ale lumii este

o reprezentare a necuratului.

Le explic asta mai multor turci și marocani care vin pe la mine. Ba chiar pe unii, care fac un magazin de muzică, reușesc să îi conving să renunțe la acest simbol.

Dar lupta împotriva altui simbol al satanei, cei trei de 6, a fost mult mai acerbă și cred că i-a îngrozit pe turci. După ce „deșteptul” Genel a instalat Corel X6 pe cele trei calculatoare ale atelierului, și i-am spus că treaba nu o să meargă, chiar nu a mers. Dar realitatea mi-a întrecut așteptările. Oricât de încăpățânat e turcul ăsta care face pe șeful la Nevzat, a fost nevoit să se recunoască învins și să refacă sistemul de lucru cum era, cu Corel Draw X3. În scurta perioadă cât am rulat cu Corel X6 s-au făcut atâtea erori încât patronul s-a luat cu mâinile de cap.

Dar turcii nu sunt foarte inteligenți, și, din această pricină, sunt musulmani.

Am căutat să le explic colegilor mei că Mohamed e, probabil, un profet mincinos, poate chiar cel anunțat de Apocalipsă. Le-am spus că vinerea, când sărbătoresc ei, fără să știe exact ce, nu se întâmplă nimic neobișnuit, ba, de fapt, vinerea e o zi mai întotdeauna mohorâtă, pentru că este ziua în care a fost răstignit Domnul Hristos, pe când Duminica e o zi deosebită întotdeauna, o zi cu soare sau o zi cu ploaie și soare în același timp, oricum, o zi ieșită din comun. Și Dumnezeu a făcut așa încât șapte-opt luni de zile, până când a venit vara, a fost exact așa cum le-am spus eu. Vinerile au fost mohorâte și fără nimic special, iar duminicile au ieșit cu totul din tiparul climei belgiene. Luni turcii

mei veneau verzi la servicii, pentru că nu știau ce să-mi spună după ce văzuseră cum fusese ziua precedentă. Dar au creierile atât de spălate, încât nu s-au convertit. Patronul, Nevzat, mi-a zis:

- Poate că profetul Iisus i-a cerut Lui Dumnezeu să facă ceva special de ziua lui, iar Mahomed nu i-a cerut asta."

Tâmpit! Musulmanii, ca și sectanții, au patima raționalismului. „Ce nevoie are Dumnezeu de un Fiu?!”, mă întrebă odată acest Nevzat. „Dar ce nevoie are de tine, măi prostule?!” Cum o să înțeleagă creierul furnicii Adevărul Lui Dumnezeu?

Nu e de trăit la un loc cu musulmanii, pentru că sunt fiii minciunii, în rând cu sectanții care au interpretat și deformat spusele Lui Dumnezeu după mintea lor pitică. Mahomed le-a promis musulmanilor săi că or să aibă „în Paradis” femei și sclavi sexuali, iar ei așteaptă să primească asta... Așa e când îți iei drept „profet” un om care a avut nouă neveste, unele cu zeci de ani mai tinere decât el.

9.

Viața la Bruxelles nu e roză. Administrativ vorbind, Bruxellesul nu e un oraș, ci un județ sau chiar o țară. O aglomerare de optisprezece comune independente, dar lipite între ele la nivel urban, fiecare cu primăria, ba chiar și cu legile ei. Câteva din aceste comune au fost cotochite de musulmani. Schaerbeekul, de pildă, comuna în care am lucrat eu. În Schaerbeek e o mizerie de nedescris. Musulmanii își aruncă gunoaiile direct pe fereastră. Iar în zona Gării de Nord, unde e granița dintre

comunele Schaerbeek și Sint-Jost sunt străzi întregi cu prostituate în vitrine. Străzi periculoase, pe care noaptea aduce cu sine un adevărat iad.

Nu sunt salarii mari în Schaerbeek. De fapt, în Bruxelles sunt două lumi – una a celor care lucrează în instituțiile europene, pe salarii foarte mari, alta a imigranților și a ce a mai rămas din belgieni, care lucrează la privat, pe sume modice. Niciuna dintre lumi nu își plătește impozitele, așa că nu e foarte clar din ce trăiește Belgică. Probabil din ce plătesc celelalte țări europene pentru aceste instituții comunitare. De ce „Belgică”? Așa îi spun turcii acestei țări.

Dar prima lume, cea a funcționarilor europeni, influențează zdravăn prețurile. Chiria unei garsoniere costă la Bruxelles de la 500 de Euro în sus. Voi închiria și eu una, cu 535 Euro, iar asta va însemna, până în ianuarie, când mi se mărește salariul la 1300 de Euro, că voi plăti jumătate din salariu pe chirie.

Când vine primăvara mă enervez – de ce să plătesc atâția bani unui proprietar doar ca să am unde să stau? Așa că mă duc în Germania și îmi cumpăr o rulotă.

Zis și făcut. Rulota m-a costat o mie de Euro, mai puțin decât chiria pe două luni. O așez lângă cimitirul Bruxelles-ului, în comuna Evère, pe o stradă industrială care se înfundă, în speranța că acolo nu voi deranja pe nimeni.

Speranță deșartă, pentru că după o lună rulota mea dispare. Mă duc la poliție și aflu că au ridicat-o chiar ei. Trebuie să vin a doua zi ca să discut cu polițistul care se ocupă de caz. Abătut, plec la

Leuven, unde voi dormi la prietenul Nicușor.

A doua zi îmi parchez mașina pe un loc fără taxă, în preajma gării Evère, iar acolo văd un polițist care se învârte pe lângă o altă rulotă. După înfățișare, polițistul pare marocan.

Mă duc la el, și îl aud cerând prin stație să vină o mașină care să ridice acea rulotă. Îl întreb de ce vrea să o ridice. Îmi spune că rulota nu arată bine și că proprietarul a pus-o pe un loc de parcare pentru mașini.

– Dar unde era să o pună?

Polițistul îmi spune să plec de acolo, dacă vreau să nu am probleme. Îi spun că nu e frumos ce face – agresează un om sărac, în condițiile în care nici el nu e de-al casei, ci un imigrant. Și îi mai spun că am impresia că asta face poliția aici – îi agresează pe cei săraci. Apoi plec către secția de Poliție.

Polițistul care mi-a ridicat rulota e belgian, wallon. Îmi trânteste o amendă de cincizeci de Euro, pentru că am parcat rulota pe un loc de camion și ar fi trebuit să o parchez pe un loc de mașină (sic!), și va mai trebui să plătesc încă două sute douăzeci de Euro ca să o ridic de la firma care a „depanat-o”. O căruță de bani.

Îi spun că dincolo de legea lui e Legea Lui Dumnezeu care spune „să nu faci niciun rău văduvei, orfanului și celui sărac”. Dar el îmi răspunde că pentru el pe primul loc e legea publică, apoi el, și abia pe locul trei Dumnezeu.

Îl privesc cu milă – nu cu mult timp în urmă am citit un reportaj despre un fel de „superpolițist” belgian care a ajuns în cele din urmă pe străzi, alcoolic, și a murit în mizerie, la Paris. Păcat că

polițistul cu care am de-a face nu e în stare să se întrebe de ce.

După acest episod, care avea să mă curețe de toate economiile mele, viața mea în rulotă va deveni o fugă continuă. Voi schimba locul de câteva ori și îmi voi pune un afiș într-o fereastră, rugându-i pe polițiști să mă sune înainte de a „depana”. Cea mai lungă perioadă am petrecut-o pe Avenue des Communautés, aproape de o autostradă.

În fiecare noapte de vineri și sâmbătă mă trezeam cu o grămadă de vânători de sex care parcau în spatele caravanei mele și așteptau. Unii așteptau chiar și câte o jumătate de oră, enervându-mă cumplit.

Dar cel mai teribil episod l-am trăit după ce m-am mutat, la sfatul „înțeleptului” Genel, în parcare de la Raymonds. Acolo am trăit o noapte de pomină, încolțit de trei proxeneți polonezi, care se ascuseseră tocmai după rulota mea, de o prostituată care era cu ei și de un travestit, precum și de clientela lor furibundă. Fiind obosit, mă culcasem devreme. M-au trezit vocile lor, în preajma Mie-zului Noptii. M-am rugat, destul de tare, dar asta nu i-a făcut să plece de acolo. Și au trecut două ore până să intervină poliția, două ore în care am auzit toate porcăriile posibile și am căutat să mă apăr cu Rugăciunea Lui Iisus.

Poliția a intrat în scenă prin surprindere. S-a aprins dintr-odată lumina unui reflector și s-a auzit o voce puternică „Les arms dans l'air!” Apoi același polițist le-a explicat acelor proxeneți și celor din jurul lor, pe limba lor, că nu trebuie să încer-

ce să facă nimic care să îl deranjeze. Un alt polițist a început să dea târcoale rulotei mele, băgând pe fereastre fasciculul unei lanterne. Mă rugam să nu mă descopere, ca să nu ajung să mă ia și pe mine cu cei care își dăduseră în petic în preajma mea.

După plecarea poliției și a proxeneților și curvelor, nu am mai reușit să adorm. La cinci dimineața am strâns picioarele rulotei și am legat-o la mașină. Tocmai atunci au apărut și cei trei proxeneți polonezi, veniți să își ridice mașina care rămăsese lângă rulota mea. M-am uitat la ei cu dispreț, ca la trei mari tâmpiți ce erau, și am călcat pe accelerație.

Ce e ciudat în această poveste e că apoi mi-am amintit că seara, înainte să mă culc, am văzut un polițist și un civil vorbind chiar în fața rulotei mele și, parcă, privind insistent spre ea. Să mă fi folosit poliția belgiană ca momeală în povestea cu acești proxeneți? Nu știu dacă e adevărat, dar acest gând mi-a încolțit în minte.

Nu vă mai relatez pe larg și Episodul Jessica, un episod foarte trist – povestea unei fete ai cărei părinți au murit, care a ajuns să cerșească pe străzi. Jessica e nebotezată, născută dintr-un tată evreu și o mamă catolică, ambii născuți în Belgia. Dar câți nebotezați sunt în Belgică! Și câți atei! Câte prostituate și câți masoni!...

Dacă aș fi știut dinainte să plec ce țară frumoasă avem și câtă Credință mai e în această țară în raport cu lumea rece, satanizată, a Occidentului, nu aș mai fi plecat niciodată. De ce să se ducă un creștin acolo unde oamenii și-au lăsat bisericile în mâinile vagabonzilor care își fac nevoile

pe podelele lor și pictează cu rimel și ruj ochii și buzele sfinților din sculpturi, transformându-i parcă în cântăreți de hip-hop? Credeți că nu e cu puțință un lucru atât de... abominabil? Ba e, vorbesc chiar despre fosta biserică Saint Josse (în flamandă: Sint Jost), aflată în centrul Bruxellului, la doi pași de Grădina Botanică.

Am fost acolo și am văzut mănăstiri abandonate, cum e cea de la Geraardsbergen – unde aveau chiar și moaștele sfinților căsătoriți Adrian și Natalia, precum și pe cele ale Sfântului Bartolomeu. Moaștele au fost mutate în catedrala orașelului, iar mănăstirea e o paragină, un fel de centru cultural al nimănu, care nici măcar nu mai pare legat de vreo biserică și nu mai are Cruce. Sau cea de la Kortenberg, unde încă mai au chili amenajate, cu biserica aferentă, dar nu mai au niciun călugăr... Așa că au făcut înăuntrul mănăstirii un... bar. Sau „Mănăstirea Roșie” din Pădurea Soignes, din care a mai rămas doar numele... În Occident e o „criză vocațională”, îmi spune un om pe care îl întâlnesc în curtea fostei abații de la Kortenberg.

Să-i mulțumim Lui Dumnezeu că ne-a ferit de o asemenea criză!

De sute de ani necuratul se luptă să dezintegreze spiritual lumea, iar acum pare că e pe cale să izbutească. Chiar căpetenia Bisericii Catolice, Papa Francisc, a recunoscut această cădere a Occidentului Creștin : „Ex Orient Lux, Ex Occident Lux”, a spus el. Adică: au pierdut și lumina Ortodoxiei, și sunt pe cale să piardă și luxul pe care atât și l-au cultivat. Cuvintele de laudă pe care le-a rostit mai departe Papa Francisc la adresa Ortodoxiei nu

sunt complimente gratuite, ci purul adevăr. Orice catolic sincer e nevoit să aprecieze „Duhul Adevărului” care plutește deasupra Ortodoxiei, din pricina faptului că biserica noastră nu și-a schimbat chipul după vremi, cum au făcut-o ei.

Arma cu care a cucerit Occidentul „cel viclean” e banul. Acolo totul e legat de ban. Dar cât îi costă pe acei oameni acești bani? De câte ori aveam de-a face cu un occidental la Bruxelles îl întrebam dacă e botezat. Și de cele mai multe ori aveam deziluzia să aflu că nu. Au renunțat la Dumnezeu și s-au înconjurat de păgâni. De fapt, cred că Dumnezeu vrea să dea țările acestor apostatici păgânilor și că de asta a îngăduit gândul satanist al rasei unice din mințile celor care conduc lumea. Musulmanii, arabi și turci, sunt majoritari în multe comune din Bruxelles și se întăresc continuu. Au venit cu toate obiceiurile lor musulmane: își aruncă gunoaiele pe geam și mocnesc de o ură acoperită sub falduri de fățărnicie la adresa tuturor. Am lucrat vreme de aproape un an ca „graphiste” la acești turci și am avut o clientelă majoritar musulmană, așa că mă puteți crede.

Cititorul a înțeles deja care sunt motivele pentru care mă va încolți gândul să plec din „Belgică”. Musulmani, homosexuali, prostituate, atei, masoni, o adunătură dintre cele mai dăunătoare sufletului a pus stăpânire pe această țară. Banii lor te pot costa mult prea scump.

Dar Bruxellesul a fost cândva un oraș frumos, cu catedrale imense și coline care deschid perspective nebănuite asupra principalelor bulevarde. Acum aceste catedrale se pierd printre

zgârie-norii pătrăuși, de sticlă, care adăpostesc felurite bănci. Casele, ridicate dintr-o cărămidă subțire și din piatră, altădată frumoase și îngrijite, se prăbușesc parcă sub povara necredinței oamenilor. Iar mulți dintre cei care au ajuns pe străzi sunt chiar belgieni. Belgieni nebotezați.

Cei care încearcă să păstreze aparența de normalitate a vieții acestui oraș, cei care joacă bile prin parcuri, de pildă, se aseamănă unor nebuni care se amuză pe un vapor atacat de furtună. La doi pași de ei homosexuali înverșunați și fără scrupule vânează tineri care pot fi chiar copiii acestor nebuni.

Cu ce m-am ales după un an petrecut acolo? Cu o mică învățătură de la Părintele Patriciu – felul în care ne facem noi ortodocșii cruce reprezintă primirea binecuvântării pe care o dă preotul. De asta ne facem cruce în sensul invers celui în care se dă binecuvântarea. E bine de aceea ca de fiecare dată când ne facem cruce să cerem în gând binecuvântarea Lui Dumnezeu, iar Semnul Crucii să reprezinte dorirea acestei binecuvântări.

... & retur

Drumul către casă e la fel de interesant ca anul petrecut în Belgia. Mă opresc o săptămână pe malul Lacului Léman și, luat de o ispită, mă apuc să-mi caut de lucru.

M-am așezat în colțul dinspre munți al lacului, între Villeneuve și Noville, într-o pădurice din valea Rhonului. După ce îmi caut de lucru în orașele Montreux și Vevey, și după câteva băi în

lac, mă decid brusc să mă întorc în țară, fără să îmi mai caut de lucru la Lausanne, singurul oraș mai mare din zonă.

Mai mult, mă hotărâsc să plec spre țară pe un drum de munte, pe la Sion și Chur.

Am ales drumul și pentru a mă opri, în dimineața în care plec, la Sfânta Liturghie la o Biserică Ortodoxă.

După ce constat că biserica românească din Sion e închisă pe durata vacanței, găsesc o altă biserică ortodoxă, în spatele clădirii fostului „Hôtel de la Ville”. Biserica e o cămăruță, decorată cu frumoase icoane ortodoxe. Pe jos sunt covoare moi, iar oamenii se descalță după ce intră. Suntem șapte oameni în această bisericuță, în afara Părintelui. Slujba se ține în franceză, iar la finalul ei aflu și ce e cu ei: sunt occidentali toți, iar părintele Dimitri a fost hirotonit de către un ierarh rus. Dar, nu înțeleg exact cum, biserica lui se autointitulează Biserică Ortodoxă de Tradiție Occidentală, iar părintele mi-a spus că pleacă în Anglia chiar în zilele care urmau trecerii mele prin Sion, ca să întâlnească niște ierarhi ortodocși englezi. Vor să-și facă și ei patriarhie sau așa ceva...

Și aici primesc o învățătură de ținut minte referitoare la un pasaj din Profetul Isaia. Ideea părintelui Dimitri e că nu s-au împlinit încă toate profețiile din cărțile profetice. Trebuie să ne așteptăm ca, probabil că după prigoană și căderea antihristului, chiar dacă el spunea că înainte, să vină o vreme în care toți oamenii rămași pe pământ să Îl primească pe Dumnezeu în inimile lor, o vreme a Credinței. Cam uităm de asta...

Sionul e plin de stele în cinci colțuri. Acesta este steagul provinciei Sion, trei stele așezate pe verticală. Dar, pe zidul unei biserici dezafectate (cât de trist sună asta!), în prezent adăpost al unor firme cu sau fără activitate culturală, aveam să văd ceea ce oricum știam: aceste stele au avut cândva șapte colțuri. Așa e reprezentată stema provinciei pe zidurile acestei vechi biserici...

Cu ajutorul Lui Dumnezeu izbutesc, căznit, să trec Alpii.

Cu o mașinuță destul de firavă, un Opel din 1996, am reușit să trec pe la o înălțime de 2400 de metri, cât are vârful Furka, cu o rulotă de aproape o tonă după mine.

Când vedeam serpentinele desenate șerpuitor pe fața muntelui – la Furka, dar și pe muntele dinaintea ei, dar și după Furka, la Oberalpen – simțeam că îmi stă inima în loc. Dar nu mai puteam da înapoi.

Am trecut acești trei munți uriași și apoi m-am trezit într-o vale a liniștii.

Ajung la Chur unde nu găsesc niciun loc de parcare. Las mașina și rulota pe trotuarul din fața unui atelier din zona industrială și plec să mă plimb prin oraș. Un oraș cu niște biserici impunătoare. Când mă întorc la rulotă, apare și poliția. Le explic celor doi tineri polițiști că nu am găsit niciun loc de parcare, iar aceștia mă conduc într-o parcare aflată la câteva sute de metri de acel loc.

Bucuros că nu mi-au trântit vreo amendă, mă conformez. Dar și acolo apar niște ciudați care încep să se învârtă prin jurul rulotei mele. Dar aceștia mă lasă în pace mai repede decât ciudații belgieni.

Prin Austria trec fără nicio bătaie de cap, dar, din nefericire, drumul dintre Innsbruck și Salzburg trece prin Germania...

Sfătuit de polițistul belgian care mi-a ridicat rulota, am pus pe aceasta numărul mașinii. Dar nemții nu acceptă asta. Polițistul Pak Phenning mă oprește și mă duce în parcare de la sediul Poliției din Siegfried. Îi spun și lui care e Legea lui Dumnezeu, dar nu pare să îi pese. După ce apare translațoarea mă întreb dacă nu cumva polițistul Pak nu m-a oprit anume ca să stea de vorbă cu ea. Ne înțelegeam destul de bine în engleză... Deși m-a oprit la ora 13, îmi spune că va trebui să aștept până a doua zi dimineată.

Peisajul de la sediul poliției din Siegfried e dezolant. Mai multe mașini abandonate în acea curte, mașini care aparținuseră unor oameni săraci.

La biserica din localitate, catolică, găsesc cinci doamne care doresc să se roage și câțiva adolescenți care le blochează rugăciunea cântând foarte tare la orgă. În cele din urmă, poate văzându-mă pe mine, adolescenții aceia pleacă.

În noaptea care a urmat, noapte pe care am petrecut-o în rulotă în curtea poliției Siegfried, au fost oprite de colegul lui Pak, un polițist african, două tiruri.

Primul avea număr de Turcia, iar turcul a scăpat de acolo după o jumătate de oră de tergiversări.

Cu al doilea nu știu exact ce a fost. A apărut la Miezul Noptii, când eu ar fi trebuit să mă rog, s-a pus între mine și lumina secției de poliție și trăiesc cu convingerea că în el era însuși necuratul. Acest tir a plecat în câteva minute.

A doua zi omul care trebuie să îmi aducă numerele provizorii și asigurarea, care m-au costat o sută șaiszeci de Euro, pe lângă cei o sută de Euro pe care i-am plătit ca amendă, întârzie serios.

În curtea secției de poliție văd mașina unui polițist, cu un număr cu trei de șase, și leg asta de întâmplarea din noaptea precedentă, cu acel tir al întunericului. Chiar colegii acelui polițist observă contrastul dintre inscripțiile creștine de pe rulota mea și numărul satanic al colegului lor.

Pe la ora 13 mă duc la polițistul de serviciu și îi spun să îmi dea permisul de conducere, pentru că nu mă pot reține mai mult – au trecut 24 de ore de când sunt acolo. Dar acela parcă nu e de acord cu mine. Omul cu numerele sosește pe la ora 13.30 și pot să plec. Îmi lipesc și celălalt număr, cel al mașinii, pe fereastra din spate, dar polițistul de serviciu îmi zice să îl scot. Îi explic că în Ungaria nu mă vor lăsa cu numerele lor nemțești provizorii, dar acela nu mă lasă până nu fac cum vrea el.

Ca și polițiștii belgieni, polițiștii germani au normă de amenzi, așa că duc un război satanic împotriva oamenilor necăjiți.

La vama dintre Ungaria și România le mai dau ungușilor douăzeci de Euro, ca să mă lase să trec cu numerele nemțești, și intru în țară.

În țară simt că respir din nou. Numai după ce ai trecut prin turbionul Occidentului îți dai seama ce țară frumoasă avem. O țară frumoasă și creștină. O țară în care există o mulțime de mănăstiri și destul de mulți oameni credincioși. O țară în care ai unde să parchezi o rulotă la marginea unui câmp și poți să nutrești speranța că acolo vei fi

lăsat în pace de ciudații și obsedații necuratului.

Mă uit pe moneda de 50 de bani și văd un lucru care îmi umple inima cu bucurie. Stelele de pe moneda noastră au patru colțuri și închipuie, de fapt, forma iubitei noastre cruci.

Cândva, orbit și înțelenit în întuneric și prostie, am înjurat această țară. Dar acum, după ce am văzut atâtea țări ale Vestului, pot să spun: e, cu siguranță, una dintre cele mai frumoase și bune țări de pe pământ.

Cândva am înjurat această țară. Cândva nu am înțeles ce binecuvântare e să trăiești ca ortodox botezat într-o țară ortodoxă, în care oriîncotro ai întoarce pasul dai de o mănăstire vie. Cândva nu am înțeles ce binecuvântare e să ai o țară mai sălbatică, mai naturală, în care să nu fie fiecare colțișor amenajat, asfaltat și înțesat de camere de luat vederi. Cândva nu am înțeles ce binecuvântare e sărăcia și cât de repede își pierd cei bogați Credința. Dar acum înțeleg. Nu dau România pe o sută de Belgii. Să fim vrednici de țara noastră și să ne folosim de mănăstirile și sfinții ei!

Totuși, oricât de bine ar fi în țara noastră, știu că locul creștinului nu e în această lume... Domnul Hristos să apere credința și țara noastră și să ne ferească de orice rău!

P.S.: Aș fi nesincer dacă nu aș spune totuși și asta... Speram să mă împac cu soția mea și credeam că voi ajunge la asta trimițându-i mai mulți bani, dar la un moment dat ea mi-a transmis că nu are nevoie de banii mei. (Ulterior, am aflat, din păcate, și de ce...) Cred că acesta a fost momentul în care m-am decis să mă întorc, cel în care mi-am pierdut motivația...

PENTRU ÎNTOARCEREA ACASĂ A LITERATURII „ROMÂNE”

„Tradiționalismul este cea mai revoluționară ideologie a timpului nostru.” – Julius Evola

Multă vreme nu am văzut nicio ieșire din lanțul postmodernismului, care mi se părea „cea mai avansată ideologie literară”. Apoi am inventat fracturismul, care a fost, până la urmă, o formulă literară a existențialismului. Dar și el era îmbrăcat în haine post-(și)moderniste. Apoi am inventat „lirismul elementar”, care, în contextul întoarcerii către Dumnezeu, m-a scos la lumină, m-a adus la ceea ce căutam de atâta timp. Un stil pe care îl descoperisem și utilizasem în primii ani de liceu: **tradiționalismul.**

În fapt, modernismul și postmodernismul sunt două fețe ale aceluiași fenomen: fenomenul înstrăinării omului, al „alienării” lui, al ruperii rădăcinilor sale. Un fenomen dirijat de masonerie, în scopul aplatizării popoarelor, pentru o mai bună manipulare a lor. Așadar, felul în care au fost grefate literatura modernistă (adică influența franceză și germană) și literatura postmodernistă (adică influența americană, dar și, pe alocuri, rusească) asupra literaturii noastre naționale este dirijat politic și slujește planului satanist de supunere a întregii lumi.

Între cele două tendințe ale literaturii „române” (dar aceasta nu mai este literatură română!), cea modernistă și cea postmodernistă, se dă o mare

luptă. Este lupta dinăuntru forțelor răului, lupta pe care, în absența iubirii Lui Dumnezeu și a Adevărului, trebuie că o poartă, între ei, și diavolii din iad.

Pentru că modernismul și postmodernismul sunt una și aceeași lucrare, lucrare pe care o regăsim, de altfel, în întreaga mass-media, dar și în întreaga societate românească: copierea unor modele străine, în scopul distrugerii tiparului propriu firii românești. (Interesant e că în cele mai radicale grupuri care reprezintă aceste curente/stiluri literare, adică în avangardele lor, sunt foarte mulți evrei.)

Prin ce îi deranjează această fire tradițională a românului pe mai-marii lumii? Prin faptul că, asemenea tuturor civilizațiilor tradiționale, e ruptă de rețelele „civilizației”, autosuficientă. În plus, această civilizație tradițională are în centrul ei Biserica și pe Dumnezeu. Încă un motiv pentru masoni, de fapt cel mai important, ca să caute să o distrugă.

Revenind la literatură, toată literatura modernistă și postmodernistă „română” – dar ar fi mai bine „din România” – e în mod evident sub cea produsă de „modele”. Adică, cu câteva excepții, în care poți spune despre un autor român că este egal al celor care constituie modelul său, literatura modernă din România e alcătuită din copii palide ale literaturilor străine. Excepțiile – Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, George Coșbuc, Ștefan Octavian Iosif, Liviu Rebreanu, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Radu Gyr, Aron Cotruș, Nichifor Crainic, Vasile Voiculescu, Geo Bogza (prozatorul), Ion Pillat, Dinu Pillat, Geo Dumitrescu, Grigore

Vieru, Ioan Alexandru, Adrian Păunescu, Paul Goma, Traian Dorz, Alexandru Monciu Sudinski și alți câțiva – sunt autori salvați tocmai de o bună aplecare către tradiție, de un suflu/suflet național. (Sigur, unii dintre ei au făcut pactul cu sistemul comunist... alții nu au fost întru totul ortodocși... dar câte rele nu face omul într-o viață! Dar câțiva dintre ei sunt sfinți mărturisitori. Acesta este marele dar pe care ni-l aduce această literatură.)

Fără acest suflu operele lor nu ar fi avut mare valoare și nu ar fi cunoscut niciun răsunset „în popor”. Ar fi fost și ei autori de cărți de trei sute de exemplare, ca atâția avangardiști și autori contemporani, care, în lumea lor, iată cât de mică!, se împăunează, crezând că au făcut „ceva”. (Câțiva autori moderniști și postmoderniști cărora le suflă în pânze întruna editurile mari, probabil că și masoneria, ajung, cu acest vânt artificial, să vândă câteva mii de exemplare. În absolut, sunt autori de trei sute de exemplare și ei. Și asta se poate verifica imediat: cum li se va da drumul din mâini, cum vor da cu fundul de pământ.)

Sunt și autori care, în pofida unor influențe tradiționaliste, care îi fac digerabili, au ales linia modernismului. Aceștia (de exemplu Ion Barbu, Ștefan Baciuc, Leonid Dimov), deși apar în toate manualele și prin toate compendiile critice, au mult mai puțini cititori decât cei dintâi. Tocmai pentru că românul nu se regăsește în ei. Un caz special, ciudat, aproape de neînțeles, este cel al poetului Nichita Stănescu. El a pornit de la foarte bune premise tradiționaliste (a se vedea „Argotice”, versurile din tinerețe, strânse în cea mai bună

carte a lui – din punctul meu de vedere singura foarte bună, poate mai apropiindu-se de valoarea ei doar „În dulcele stil clasic”) și a eșuat în niște incantații filozoficoidale penibile, în linia lui Vasko Popa, dar fără acuratețea filozofică a acestuia, care îi impresionează pe adolescenți și pe snobi. (M-au impresionat și pe mine în adolescență, când eram tare zăpăcit...) Din păcate, chiar dacă îi voi necăji pe mulți, trebuie să o spun: cultul lui Nichita Stănescu are o legătură clară cu dorința de a smulge literatura română din rădăcinile ei. Cultul lui a umbrit sau aruncat în uitare poeți români (cu adevărat români) care ar fi meritat o mai bună expunere în fața generațiilor de azi, cum sunt George Lesnea și George Țârnea.

Alți autori au devenit „populari”, adică acceptați cultural de toate generațiile și toate mediile culturale românești semnificative, în urma unei asemănări stilistice a modelelor pe care le-au importat cu literatura tradițională: George Bacovia, George Topârceanu și Emil Brumaru, de pildă.

Există și cazuri ciudate, puține, al unor poeți care, neîmbrăcând straiul poeziei populare, nu au propriu-zis succes, dar sunt văzuți de unii ca poeți cu substrat creștin. Dan Botta, de pildă. El este, de fapt, un poet modernist tipic. Poate unde mama lui era corsicană, fiind deci „născut european”, nu a reușit să ajungă la această dimensiune „literară”, dar mai degrabă „sufletească”, a neamului. În schimb, fratele său, Emil Botta, are uneori sclipiri creștine și versuri tradiționaliste veritabile. Am dat acest exemplu pentru că sunt și azi câțiva

autori care cred că pot împăca Ortodoxia cu modernismul.

Omul nu poate trăi fără rădăcini. Poate doar supraviețui astfel, ducând o viață falsă, o viață-surogat. Doar regăsindu-și rădăcinile – mai ales pe cele care îl leagă de seva secretă din Cer, seva Vieții Adevărate, dar și pe cele care îl leagă de neamul său (și acesta cu două dimensiuni, una cerească) – poate omul să dea ceea ce așteaptă Dumnezeu de la el, rodul său.

Sunt azi tineri întorși la ortodoxie care caută să adapteze mesajele Ortodoxiei ritmurilor de hip-hop. Așa ceva nu se poate. Sau se poate, dar cu mari pierderi pentru Ortodoxie. Pierderi care au început să apară: după ce acești tineri au lansat mesajul ortodox în mediul muzical (evit, din nou, să spun „românesc”, pentru că ar fi o minciună), mediul acesta a perceput mesajul lor ca pe o modă, pentru că atât îl duce mintea, așa că a început să-și înveșmânteze dezvățatele în veșminte monahice. Deci rezultatul întregii povești a fost blasfemia. Era de așteptat. Tinerii care fac hip-hop nu au cunoscut îndeaproape negri, ca să înțeleagă ce e hip-hop-ul. Eu am cunoscut. În anul petrecut în Belgia unul dintre clienții/colaboratorii mei fideli a fost Titan, un grafician negru din Guyana. Muzica hip-hop are o legătură clară cu felul de a vorbi al negrilor. Am petrecut ore întregi vorbind cu acest Titan, așa că pot să spun asta cu certitudine. Aceasta nu e specifică nicidecum poporului român, ca să nu mai vorbim despre Ortodoxie. Ea conține, în sine, în felul ei de a fi, un tip de revoltă care nu are nimic în comun cu sentimentul

religios, ba dimpotrivă, contrastează izbitor cu acesta. De asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu acest mesaj ortodox lansat în „șou-bit”. Uneori mesajul nu e înțeles cum trebuie și din pricina formei în care e livrat.

Am făcut această paranteză pentru un băiat pe care l-am cunoscut la Mănăstirea Petru Vodă, fost hip-hoper, dar și pentru învățătura care se impune. Că vrem sau nu, pe parcursul istoriei popoului nostru Ortodoxia s-a întretesut în tradiția noastră, formând o urzeală de nedesfăcut. Așadar, ortodocșii sunt obligați să fie tradiționaliști. Obligație întărită și de semnele vremurilor acestea, în care vedem clar unde duce „progresul”...

În urmă cu puțină vreme un critic atent la literatura mea, Daniel Cristea-Enache, mă căina, într-unul dintre puținele ziare centrale care au mai rămas în picioare, că de când m-am întors la Credință aș fi pierdut cititori, deoarece „Credința nu vinde la fel de bine ca fronda”. Sunt mulți care zic asta. Trebuie să le spulber convingerea. Am mai mulți cititori acum. Cel puțin asta spun statisticile blogului meu. În baza acestor statistici, am scos și cel mai mare tiraj al unei cărți de poezie de până acum: a doua ediție a volumului „Vino, Măicuță! Flori duhovnicești pentru Măicuța Domnului” a apărut în 2.000 de exemplare (în afară de ce scoate Editura Tracus Arte din acest volum – ca primă ediție). Cel mai mare tiraj al meu dinainte de întoarcerea la Credință a fost de 1.500 de exemplare.

Probabil ceva de genul ăsta își spun și tinerii ortodocși care nu par să aibă de gând să renunțe la hip-hop. Dar nu au dreptate. Le dau și lor un

exemplu, cel mai la îndemână pe care îl am: cântăreața de muzică populară Viorica Macovei, care e din orășelul în care locuiesc și eu pentru moment, Gura Humorului. Un cântec de-al ei postat pe youtube are 250.000 de vizualizări, cam cât cinci cântece hip-hop la un loc. Așadar, tradiția vinde la fel de bine ca aceste tâmpenii care ne sunt băgate în cap ca să fim distruși. Și să ne fească Dumnezeu de clipa în care în locul acestor literaturi și muzici străine ne vor fi aduse în țară și ilustrele personaje care le-au creat, iudeimea de la New York și din Europa de Vest și negrii din Africa. Acea va fi clipa în care țara noastră va fi distrusă definitiv. Pentru că acești oameni ar veni cu toate obiceiurile lor, le-ar amesteca cu ale noastre și ar dezrădăcina definitiv acest neam. Acest proces se derulează deja în Vest, sub atenta supraveghere a autorităților, adică a masonilor. Oamenii sunt aduși în Vest foarte organizat, „pe căprării” – toți pakistanezii au internet-cafeuri, toți turcii au kebabării, arabii țin tarabe la târgurile organizate pe străzi etc etc.

Ideea că „Ortodoxia nu vinde” vine dintr-un mediu extrem de restrâns, a cărui lectură se susține doar prin obligația școlară. Autorii moderniști și postmoderniști au ocupat universitățile și le impun ei înșiși elevilor și studenților ce să citească. Dar există scriitori în Ortodoxie mult mai citiți decât aceștia. O să vă dau două nume: Savatie Baștovoi și Danion Vasile. Deși Părintele Savatie continuă să scrie literatură, niciunul dintre criticii „Sistemului” nu îl mai bagă în seamă. Parcă ar fi murit cu adevărat, nu doar față de duhul lumii.

Dar asta nu înseamnă că el nu are cititori, dimpotrivă scoate ediție după ediție din cărțile sale, iar la lansările pe care le face lumea se calcă în picioare. La fel, Danion Vasile, care a scos deja a șaptea ediție din „Jurnalul Convertirii”, prima sa carte, poate singura veritabil literară, pentru că, nebăgat în seamă de lumea literară, autorul s-a dedicat volumelor de popularizare a teologiei. Acești autori, mult mai puțin cunoscuți în mediul filologic decât Cărtărescu sau Patapievici sunt, de fapt, mai citați decât ei. Din păcate, Părintele Savatie, cel mai talentat romancier ortodox contemporan, cochetează și el uneori cu stilul acesta literar postmodernist, care nu dă acces la adâncurile sufletești ale românului, oricât de interesante ar fi cele spuse. S-ar putea construi astăzi o proză minunată pornind de la oralitate. Pentru că tradiția și-a transmis substanța prin vechile ei mijloace. Dar mulți dintre cei care ar putea face o astfel de proză tradiționalistă sunt extrem de departe atât de Adevărul Revelat cât și de valorile neamului românesc...

Sunt și alți scriitori tineri – Raluca Brodner, Irina Bazon, Daniela Șontică, Daniel Focșa, Cătălina Dănilă, Ciprian Voicilă, Sergiu Ciocârlan și Alexandra Svet sunt doar câțiva dintre ei – care au adus bucăți de literatură și jurnalistică ortodoxă de calitate, scrieri care merită să fie luate în considerare de critici.

Pentru mine întoarcerea la tradiționalism înseamnă întoarcerea Acasă, într-un sens aproape la fel de profund ca și întoarcerea mea la Dumnezeu. Adecvarea sau neadecvarea la duhul unui

timp ține mai degrabă de problematica abordată decât de stil, așa că îmi consider literatura de acum la fel de actuală ca întreaga literatură pe care, din nefericire, am scris-o până acum.

Cu volumul de versuri dedicat Măicuții Domnului, dar și cu cel care a urmat, „**Flori de foc, de gând și de lumină**”, ajung, după o rătăcire de douăzeci de ani, îmbogățit cu Credința, acolo unde ar fi trebuit mereu să fiu. Sunt ferm convins că dacă aceste cărți (de versuri!) ar ajunge cum trebuie în librării, ele ar fi mai vândute decât orice volum (indiferent de gen) al moderniștilor și postmoderniștilor. Pentru că succesul autorilor tradiționaliști e garantat, indiscutabil. El ține de ceva aflat dincolo de orice modă și timp, de ceva... sanguin. „Sunt suflet din sufletul neamului meu” spune George Coșbuc, și spun și eu acum, cu el. Și iată că a trecut un secol de când își scria Coșbuc versurile tradiționaliste, dar, indiferent de toate avangardele și para-avangardele, copiii României cresc și azi cu versurile lui. Cu minunatele lui versuri.

Aștept și ca alți scriitori din generația mea și din generația care succede generației mele să meargă pe acest drum, care duce la succesul literar adevărat, iar nu la cel mincinos, al editorilor moderniști, postmoderniști sau fracturiști. Doamne ajută!

DE LA FRACTURISM LA DUMNEZEU

† Rezumatul unei conferințe ținută la Biblioteca Bucovinei din Suceava

[Cum în sală era o fetiță de opt ani, am fost nevoit să îmi autocenzurez anumite idei, comentarii și expresii. Voi insera unele dintre ele în această rela-tare, între paranteze pătrate.]

Ar trebui mai întâi să explic cum și de ce a apărut Fracturismul. Într-o Românie cenușie, în care un sistem cu niște reguli fusese înlocuit cu alt sistem și alte reguli peste noapte, în care erau lupte de stradă, o sărăcie cumplită, mafioți, politicieni corupți, procurori care se aruncau în cap de la balcon, un scriitor mic și mustăcios de la București se trezise, pe urmele unui anume Fukuyama, că „istoria s-a terminat”. Istoria, istoria literaturii, „totul” se termina cu el.

Acest autor era unul dintre reprezentanții optzecismului central, al celui lunedìst. Lunedìștii, dar și mulți alți optzeciști din țară se ocupaseră cu aglomerări de cuvinte colorate și zgârie-nori de carton. Practic, ei s-au comportat mereu de parcă nu ar fi trăit în România, iar atunci când au dat nasul cu realitatea cruntă, au avut reacții de copii răsfățați. „De ce eu?”, pare să se întrebe un optzecist, „De ce să mă duc eu să predau la Budila?” Budila e un sătuc frumos aflat la cinsprezece

kilometri de Braşov și la patru kilometri de casa părinților mei. Dar cele poate treizeci de minute pe care le avea de făcut cu trenul până acolo i se păreau acestui optzecist un adevărat iad. La fel, ajuns profesor într-un sat superb din Maramureș, un alt coleg de generație al acestor răsfățați s-a grăbit să proclame acel sat ca fiind... *fără ieșire*.

Cât despre optzeciștii așa-zis „existențialiști”, marea lor problemă existențială e alcoolul. Fluviul de alcool, cuvinte goale și „depresii” studiate inundă paginile pe care o critică semiotică și zadarnică încearcă să le stoarcă de înțelesurile pe care nu le au. Acesta e contextul în care a apărut Fracturismul. Era vremea unei generații formate în „anii liberalizării ceaușiste”, o generație crescută în falsa fereastră de libertate a revistelor PIF, care se comportă de parcă s-ar fi născut într-o Americă duplicitară. O generație profund inadap-tată, de atunci și până azi.

Noi ne-am dat seama că suntem altceva. La ora nașterii „Manifestului Fracturist”, în 1998, eram vreo patru autori care făceam altceva. Trei basarabeni (Dumitru Iuda Crudu, Savatie Baștovoii, Mihail Vakulovski) și cu mine.

Că făceam altceva, măcar în anumită parte a scrierilor noastre – cazul lui Ștefan Baștovoii, actualul Părinte Savatie, cu „Cartea Războiului”, era mai mult decât evident. Ei veneau cu reflexe ale poeziei ruse, iar eu cu alte lecturi, mobilizatoare, cu caracter stângist.

Manifestul Fracturist a fost scris în noaptea de 10 spre 11 septembrie, [când am fost bătuți pe stradă]. De fapt, în dis-de-dimineța zilei de

11 septembrie. Această dată nu e întâmplătoare. Manifestul Fracturist a fost un gest de terorism literar. Cu câțiva ani înainte de atacul de la WTC, eu și D. I. Crudu am lovit, ca două rachete soviuz, turnurile de carton ale literaturii optzeciste. Aceste turnuri s-au prăbușit de îndată, iar lumea de pe margini a izbucnit în aplauze. Se pare că toți se săturaseră de desenele animate și mofturile de răzgâiați ale optzeciștilor. Toți vroiau poezie adevărată.

[Dar opresc comparația aici. Bine că acele turnuri optzeciste nu erau locuite și nu au fost oameni care să se arunce în moarte de la înălțime, ca în acele scene cumplite de la WTC. Din păcate, în epocă am pedalat un pic cam mult pe această idee a „terorismului”. Am privit acei morți cu o răceală de „anarhist”, considerând că „imperialiștii americani au primit ce au căutat în Quweit”. O opinie nedemnă de un creștin, pe care astăzi o regret. Atunci am scris, în „Ursul din containă”: „Mama mea o să bage versurile mele / în manualele luptătorilor Al-Qaeda”. La foarte puțină vreme după ce am intrat în NATO aveam să trag roadele acestor vorbe și ale „Manifestului Anarhist”. Vreme de aproape un an am fost terorizat prin urmărire. Mi se scotocea aproape în fiecare dimineață în mașină... Se poate spune că și eu am primit ce am căutat. Acele versuri „teroriste” sunt mai mult decât regretable. Dumnezeu să mă ierte și să aibă milă de sufletele celor care au murit în acea tragedie.]

Am făcut Fracturismul și el a avut succes. Un succes care se repercutează până azi. Din păcate, nu am știut atunci în ce direcție să caut. I-am pus curentului literar acest nume pentru că trăiam

într-o „fraktură” istorică. (Mai există, totuși, și un motiv secundar, personal: eu am avut o fractură de femur cu ceva complicații, care mi-a marcat copilăria.) Îmi doream o literatură care să vorbească despre această lume, despre omul aflat în această lume. Am pornit la drum, deci, dintr-o perspectivă stângistă. „Omul e foarte important prin sine și poate schimba ceva în lumea care, nu știm exact de ce, e strâmbă.” Cam așa gândeam.

Eu nu mi-am dat seama atunci că trebuie să Îl punem pe Dumnezeu pe primul plan al vieții noastre și că trebuie să ne raportăm, înainte de toate, la El. Așa totul se simplifică. Dumnezeu stăpânește lumea și El știe de ce are nevoie fiecare pentru mântuirea sufletului său. Dacă Îl punem pe Dumnezeu pe primul loc al vieții noastre, Îl lășăm să lucreze în viața noastră. Și înțelegem că omul, care e atât de expus diavolului, reușește să facă și el ceva bun doar cu ajutor de la Cel de sus.

Eu trăiam într-o lume „intelectuală”. O lume a analogiei, a comparației. O lume în care mintea ta produce tot felul de sisteme care sunt închipuite „alternative” sau „explicații” la sistemul realității. Dar prin aceste sisteme ale minții nu ajungi la nimic. Îmi dădeam seama de asta de pe atunci, dar nu știam ce să pun în loc. Acum am descoperit drumul pe care poți depăși acest labirint al vorbelor goale și poți urca. El este drumul Rugăciunii.

Diavolul ne-a smuls din grădina Raiului, dându-ne să mușcăm din fructul cunoașterii binelui și răului. Acest fruct ne-a „deschis” mintea, făcând-o un adevărat depozit de material radioactiv pentru diavol. Câți nu se lasă prinși de uneltirile celui

rău! Câți intelectuali! Câți nu își umflă capul cu concepte și idei pretins înțelepte, până ajung să nu mai fie în stare să spună un „Tatăl nostru”?!

Câți nu ajung atât de plini de vorbe goale și de mândrie deșartă încât le e rușine să mai calce într-o biserică!

Când ajungem pe drumul către Dumnezeu, scăpăm de toate aceste deșertăciuni. Totul se limpezește. Nu am nevoie de nicio elucubrație intelectuală ca să știu care e sensul vieții. L-am aflat de la Sfântul Serafim din Sarov și îl mărturisește propria mea experiență: sensul vieții noastre e să dobândim Duh Sfânt. Acesta se dobândește prin rugăciune și post, prin participare la slujbele bisericii și prin fapte bune. Dacă participi la o Liturghie sau la un Maslu de la început („Binecuvântată este Împărăția”) până la sfârșit (când se miruiește ultima dată) e imposibil să nu primești Darul Duhului Sfânt. O picătură de Duh Sfânt pe care o simți așezându-se în sufletul tău. La fel în rugăciune sau în post. Dacă le ții mereu, creștii continuu. Sunt numărate trepte în rugăciune. Cei care practică Rugăciunea Inimii, de pildă, ajung la stări de bucurie nepământească și la darul înainte-vederii.

Sunt și multe trepte în post, iar fiecare dintre ele aduce întărirea puterii duhovnicești. Putem renunța la carne, apoi la brânză, lapte și ouă, apoi la ulei și tot așa. Sunt creștini care au ajuns să se hrănească doar de două-trei ori pe săptămână, cu Sfintele Taine, primite la Liturghie. Părintele Ioanichie Bălan ne povestește despre un sihastru care trăia prin munții noștri și care ajunsese la această măsură. Sihastrul acesta era, potrivit mărturiilor

strânse de Părintele Ioanichie Bălan, invizibil. Dacă se întâmpla să îl întâlnească oamenii, călugării de la Sihla sau Sihăstria se întreba cu ce a greșit de a fost descoperit de Dumnezeu oamenilor. Fusesse, în anii de după primul război mondial, episcop-vicar al Episcopiei Kievului și fugise de persecuția comunistă în România. Ivan/Ioan.

Dar și despre Sfântul Serafim din Sarov se spune că a petrecut o mie de zile și o mie de nopți pe o piatră, în rugăciune, fiind hrănit în tot acest timp de două vrăbiuțe. Prin post și rugăciune putem dobândi mari puteri sufletești. Și mai ales Duh Sfânt, uleiul din candelile celor cinci fecioare înțelepte.

Trebuie să ne rezolvăm problema mântuirii în această viață. În pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr, ajuns în lad, bogatul nemilostiv îi cere Lui Dumnezeu să i-l trimită pe Lazăr, pe care îl vede în Rai, ca să-și umezească degetul și să-l atingă de buzele lui, ca să-i mai potolească durerea. Dar Domnul îi spune: „Între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca aceia care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.” (Luca 16, 26) Această parabolă ne-a fost lăsată de Domnul Hristos. Între lad și Rai e o prăpastie cu neputință de trecut.

Catolicii spun că ar mai exista un loc intermediar, Purgatoriul, unde s-ar chinui o vreme cei cu păcate mai mici, dar această teorie nu poate fi argumentată prin Sfânta Evanghelie. De fiecare dată când vorbește despre lad, Domnul Hristos vorbește despre acel loc ca despre ceva ireversibil.

Așa că să avem grijă. Trebuie să ne dobândim

mântuirea cât suntem încă în viață. „Că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze” (Ioan 9, 4).

Cea mai mare tristețe a mea e că nu îmi încep viața cu mintea de acum. M-am întors spre Dumnezeu și încolțit de necazurile care m-au potopit din pricina păcatelor mele. Dacă aș avea paisprezece ani și mintea de acum! Dar viața nu poate fi întoarsă din drum...

Părinții mei nu m-au dus la biserică. Ei fac parte dintr-o generație dinaintea celei optzeciste. Oameni profund debusolați și profund marcați de comunism. Noi mergeam la biserică doar o dată pe an, de Paște, ca să luăm lumină. Nici atunci nu intram în biserică. Ca mulți alții din generația mea, m-am întors spre Dumnezeu ajutat mai degrabă de rugăciunile bunicilor, de dincolo de mormânt.

Dar, ca să nu o obosim prea tare pe domnișoara, care trebuie că are de făcut lecții pentru mâine, vă invit să citiți mai multe despre descoperirile mele duhovnicești în volumul „O noapte și o dimineață”.

[.....]

Aici se încheie conferința de la Biblioteca Bucovinei. Or fi cam dure atacurile la adresa optzeciștilor? Poate... Dar faptul că ei nu au împins lucrurile într-o direcție bună s-a văzut în ce s-a întâmplat cu nouăzeciștii. După ce și-au pierdut locomotiva, pe Cristian Popescu, care a scris cam puțin și a murit tocmai când avea mai multe de spus, nouăzeciștii nu au mai fost în stare să propună un scriitor de talia acestuia, unul care să dea literaturii o direcție opusă „postmodernismului”.

ACTELE BIOMETRICE ȘI LEPĂDAREA CREDINȚEI

Care e legătura între Actele Biometrice și lepădarea Credinței? Sunt creștini, ba chiar și preoți care ne zic că între acestea nu ar fi nicio legătură. Lepădarea de Credință va fi, zic ei, un act absolut explicit. Potrivit lor, cineva va veni să te întrebe „Te lezezi de Hristos?”, iar tu vei răspunde. În cazul lepădării ți se va aplica pecetea fiarei, pe frunte sau pe mâna dreaptă, în caz contrar, ți se va tăia capul. Cei care vă prezintă acest scenariu sunt, cel mai probabil, profeți mincinoși.

Nicăieri în Apocalipsă nu se vorbește de o astfel de întrebare adresată oamenilor, de o astfel de lepădare formală. În Apocalipsă se spune că toți oamenii pământului vor fi obligați să își pună pe mâna dreaptă sau pe frunte, semnul fiarei. Iar aceasta va fi opera profetului mincinos, ajutorul antihristului: „Și ea (a doua fiară – n.m.) îi face pe toți, pe cei mici și pe cei mari, pe cei bogați și pe cei săraci, pe cei slobozi și pe cei robi, să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei. (...) Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.”

Asta spune Sfântul Ioan Evanghelistul, care este un apostol și un profet adevărat. Deducem, logic, că lepădarea Credinței nu se face prin abandonarea verbală sau scrisă a Domnului Hristos, ci prin acceptarea însemnelor necuratului.

Aceste însemne sunt deja prezente în viața noastră. Codurile de bare ale tuturor produselor comercializate în România conțin trei linii duble mai lungi, una la începutul codului, alta la mijlocul său și alta la finalul codului. Aceste linii sunt citite de aparatul de scanat ca fiind cifra șase. (Cercetați cu atenție zece coduri de bare.)

Actele biometrice reprezintă primul pas în punerea acestui însemn satanic asupra noastră. Dar și primul pas în năruirea libertății umane. Aceste acte conțin un microcip, un microprocesor care stochează date personale. Cei care le vor accepta vor putea fi scanați, cu niște aparate speciale, de la distanță, ca niște produse. Cei care îi vor scana vor ști totul despre ei.

În timp, aceste acte biometrice (carte de identitate, pașaport, permis auto, card bancar) vor deveni un singur act, fără de care omul nu va mai putea face nimic.

Următorul pas în acceptarea însemnelor diavolului va fi acela al renunțării la acest act, fie sub pretextul faptului că actele se pot pierde, fie sub acela al „grijii” Sistemului față de sănătatea noastră, fie sub amândouă. Cipul va fi introdus direct sub pielea mâinii drepte a oamenilor. Acest lucru a devenit deja o realitate. În Statele Unite se implantează deja astfel de cipuri (care emit unde radio) în mâna dreaptă sub pretextul faptului că prin aceste cipuri se poate verifica de la distanță starea de sănătate a respectivilor oameni.

Aceste implanturi cu cip vor fi obligatorii, iar aceste cipuri implantate reprezintă, în mod clar, pecetea satanei.

Cum în România actele biometrice vor deveni, din 2014, obligatorii, și cum mult sprijin nu găsim la conducătorii Bisericii, aflați sub influența masonilor, soluția pe care o propun eu este aceea a protestelor colective, sub orice formă. Dar fără rugăciune, cât mai multă, nimic nu vom izbândi. Lucrurile sunt avansate, iar masonii impun aceste acte biometrice în întreaga lume.

Sunt și creștini care spun că, actele biometrice fiind doar un pas intermediar, nu trebuie să ne facem încă griji foarte mari. „Cu televizorul nu a fost la fel?”, spun aceia. Da, televizorul s-a vădit a fi „doar” o etapă către chipul antihristului, despre care ne spune Apocalipsa că ne va vorbi independent de el. Dar această etapă intermediară a făcut și face ravagii. Câți oameni or fi ajuns în iad pentru că și-au petrecut ultimii ani ai vieții, cei în care ar fi putut să se pocăiască, în fața televizorului? Și câți tineri nu cad în păcat din pricina lucrurilor transmise la televizor?

Cei care știm că acest tren al cipurilor duce în iad, trebuie să facem tot ce putem ca să-l oprim. Biometria este o etapă intermediară către Moarte.

„DRUMUL CRUCII” ÎN FOTOGRAFII

Către Panaci, prima immortalizare
a unui moment de odihnă:

Între Glod și Bilbor, pe Șaua Aluniș – Vămanu, la 1277 metri altitudine, la o cruce pusă de un credincios din Bilbor:

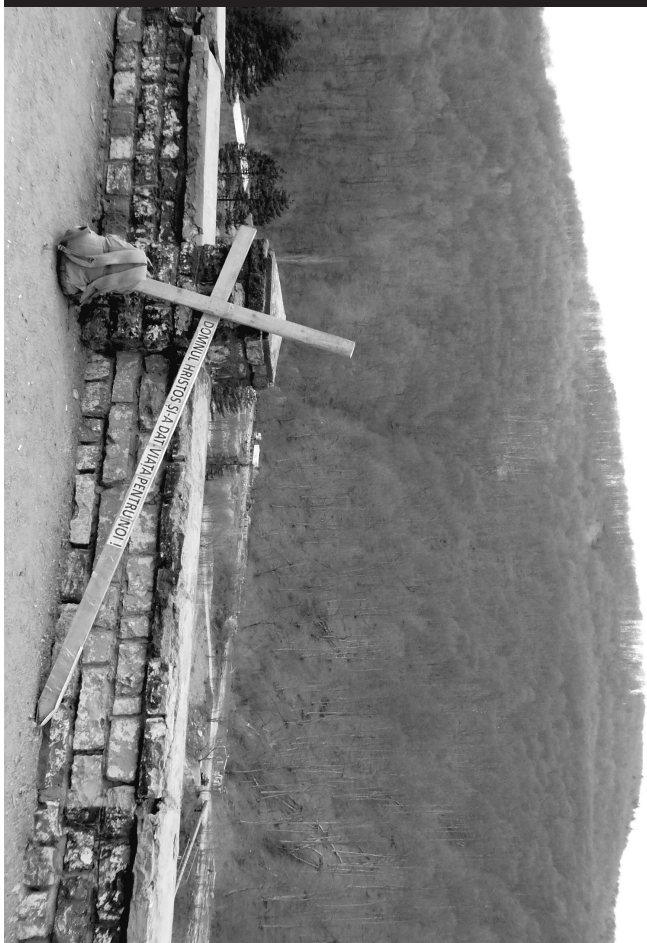
Plăcuța care atestă altitudinea locului
menționat în explicația anterioară:

Focul din pădurea de la Bilbor:

Pe Valea Prahovei:

La București.
Foto: Nicolae Mărgineanu:

**Domnul regizor Nicolae Mărgineanu,
fotografiat, lângă Cruce, de mine:**

**Scriu la povestea Drumului Crucii mele,
la Mănăstirea Doamnei, Moglănești, Toplița:**

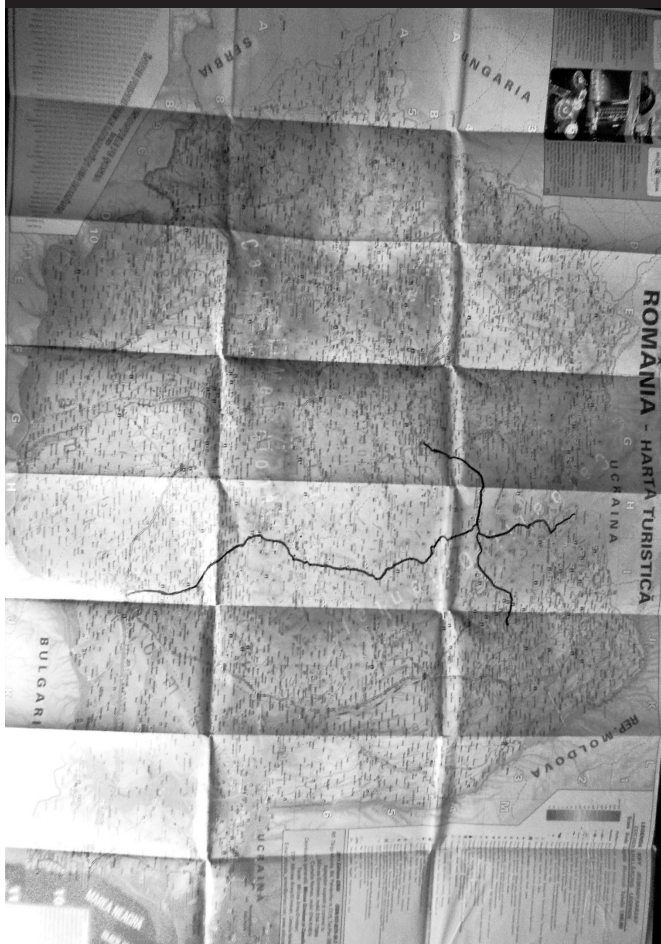
M-am ambiționat să călătoresc cu o singură pereche de papuci, ca să am o amintire a pelerinajului – iată-i puși la uscat la *Șura Haiducilor*:

Una dintre încercările drumului, poate cea mai grea, a fost ninsoarea de pe muntele dintre Petru Vodă și Pipirig:

**Harta pelerinajului. Dar e o hartă conjuncturală.
Pe Adevărata hartă a României, cea a României
Mari, crucea mea e chiar în mijlocul țării:**

CUPRINS

I. O CRUCE ASUPRA ROMÂNIEI	5
DATE "TEHNICE"	7
1. UN ÎNCEPUT „EROIC”	10
2. VATRA DORNEI	16
3. LA PĂLTINIȘUL BUCOVINEI	22
4. CĂTRE ARDEAL	26
5. AMINTIRI DIN WINNETOU	30
6. JOSENI	36
7. MĂNĂSTIREA IZVORU MUREȘULUI	39
8. PRAFUL DE PE BOCANCI	42
9. DE-A LUNGUL OLTULUI	45
10. SFÂNTU GHEORGHE	47
11. ACASĂ	50
12. CRUCEA TREBUIE ȚINUTĂ ÎN BISERICĂ?	52
13. LA FAMILIA ȘANDRU	55
14. COSTEL	56
14. PLOIEȘTI – ȚIGĂNEȘTI	63
15. BUCUREȘTI	67
16. AL DOILEA BRAȚ	71
17. O URARE DE NU TOCMAI BINE	75
18. MOGLĂNEȘTI	80
19. ȘURA HAIDUCILOR	81
20. ISPITE DE SFÂRȘIT DE DRUM	82
21. ULTIMA ZI	85
II. PAȘI CĂTRE CASĂ	89
ROMÂNIA – BELGICĂ ȘI RETUR PENTRU ÎNTOARCEREA ACASĂ A LITERATURII „ROMÂNE”	91
DE LA FRACTURISM LA DUMNEZEU	114
ACTELE BIOMETRICE ȘI LEPĂDAREA CREDINȚEI	130
III. „DRUMUL CRUCII” ÎN FOTOGRAFII	133